

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.10.00

விலை ரூபா 10.00

Registered as a Newspaper in Sri Lanka

ISSN 1391 - 0744

குரல் 4 ஒலி2

பவ பங்குளி - சித்திரை

March - April 1995 Voi.4 No.2

உ

Asst. Librarian
PERIODICALS DIVISION

சிவமயம்

எல்லாஞ் சிவமே
அப்பனும் அம்மையுஞ் சிவமே அரிய சகோதரர் சிவமே
ஓப்பில் மனைவியுஞ் சிவமே ஓதரும் மைந்தருஞ் சிவமே
செப்பில் அரசருஞ் சிவமே தேவாதி தேவரும் சிவமே
இப்புவி யெல்லாஞ் சிவமே என்னை ஆண்டதுஞ் சிவமே

-யோக சுவாமிகள்

Sivam art our father and mother and our dear brethren.
Sivam art the matchless wife and adorable children.
Sivam art the celebrated ruler and the foremost of the Devas.
This universe and all therein are Sivam and my own Lord
who enslaved me too is Sivam.

-Natchintanai

யோக சுவாமிகள்

சிவதொண்டன்

(சுவாமிகள் செய்த சில அருட்செயல்கள்)

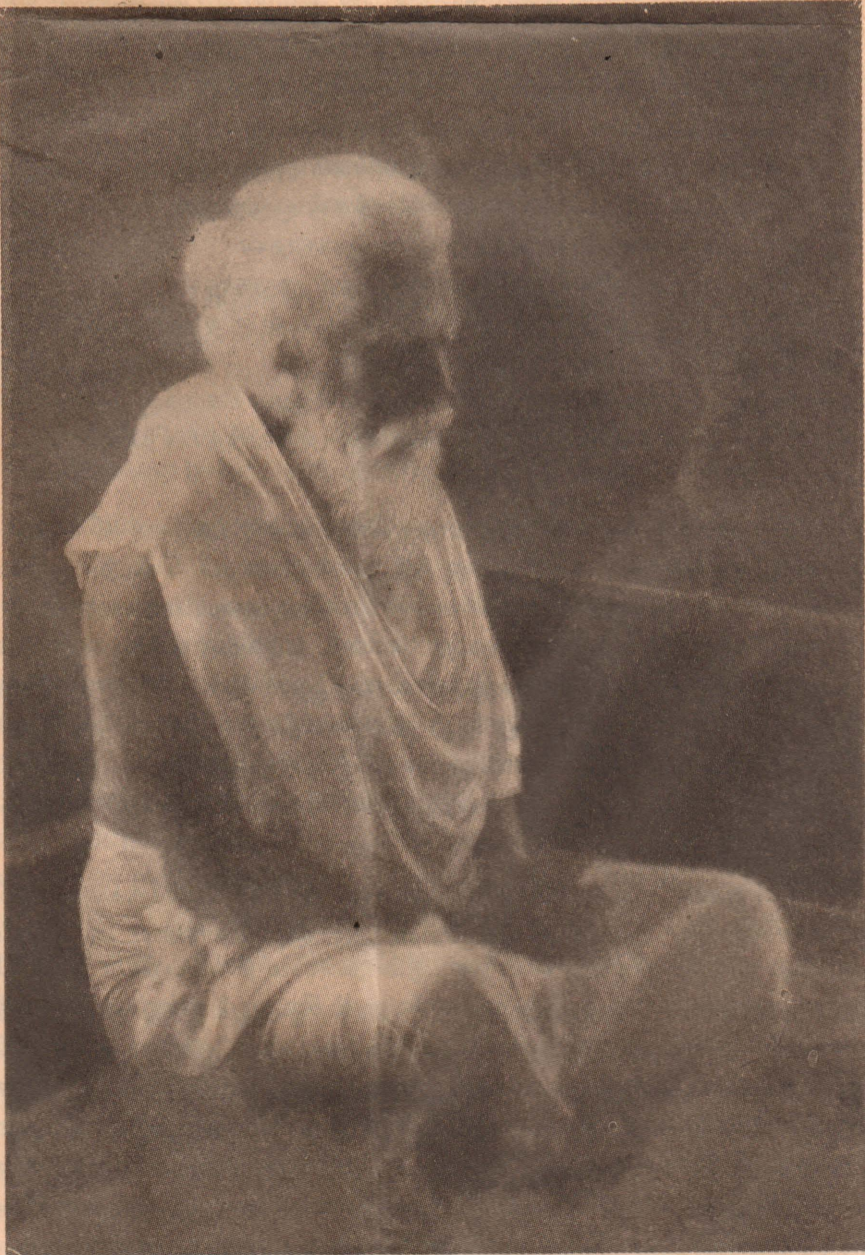
யோக சுவாமிகள் ஓர் அபூர்வ சக்திவாய்ந்த சிவயோகியாவார். இவரின் பெருமை அறிவார் மிகச் சிலர் என்றே கூறலாம். இவர்தம் பெருமையை ஓரளவுக்கு அறிந்த இவர்களுள்ளும் தனித்தனி இரண்டொரு சம்பவங்கள் மட்டுமேயன்றி எல்லாச் சம்பவங்களையும் அறிவார் எவருமில்லர். தமது யோகசக்தியை உபயோகித்துக் காட்டச் சற்றேனும் விரும்பாத இவர் மிக அருமையாக, மிகமிக இரகசியமாகவே அன்பர் சிலருக்கு ஏற்பட்ட தீரா இன்னல் சிலவற்றைக் களைதற்காக அச்சக்தியை உபயோகித்தனர். இவர் எவரும் அறியாமல் ஆங்காங்கு அன்பர் சிலருக்குச் செய்துவதிய அற்புதங்கள் சிலவற்றை ஈண்டு வரைவாம். இவ்வற்புதங்களை அறிவதனால் அன்பர்களுக்கு அன்பு மேலும் மேலும் பெருகிவரும். அருள் செறியும், தெய்வம் உண்டென்னும் சித்தம் உறுதியாகும். இவ்வறுதி பெற்றவர் வேண்டுவனவற்றை விமலன் ஈவது திண்ணம். தீவிரபக்குவமுடையார்க்கும் உயர்ந்த நிலைகளை உற்ற பெரியோர்க்கும் இவை நற்பொழுது போக்காகும். அறிவிற் குறைந்த சாதகர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் இவை அருள் ஊற்றாகும்.

இவைகள் இயற்கை நியதிக்கு மாறாகும் என்றும் விஞ்ஞானத்துக்கு ஒவ்வாதன வென்றும் எண்ணுதல் அறியாமையே. ஏனெனில் உலகின் கண் நிகழ்கின்றயாவும் ஏதோ ஒரு நியதிக்குட்பட்டே நடைபெறுகின்றன. விஞ்ஞானமும் காணமுடியாத சக்தியுள்ளது. அதனை மெய்ஞானத்தாலேயே அறியலாம். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சந்திரனுக்கு மனிதன் யாத்திரை செய்யக்கூடும் என்று அறிவோமாயின் எம்மைப் பைத்தியக்காரர் அல்லது மூடநம்பிக்கை யுடையவர் என்றே கூறிவிடுவார்கள். ஆனால் இன்றோ அது சாத்தியமேயென்று கூறுவதோடமையாது யாத்திரையைச் செய்யவும் துணிந்துள்ளனர். ஆகவே சாதாரண பௌதீக விடயங்களளவினாலேயே ஒரு காலத்தில் மூடநம்பிக்கை யென்றிருந்தது காலவளவில் மாற்றமடைந்து சரியான உண்மையாக மாறுமாயின் ஆன்ம தத்துவத்தை அறிந்தவர்க்கு அவை எத்துணை அற்பச் செயல்களாகின்றன! பூதஞானம் விஞ்ஞானத்தினால் அறியப்படுவது போன்று விஞ்ஞானமும் மெய்ஞானத்தினாலேயே அறியுந்தந்திரமானது. ஆகவே ஈண்டு கூறும் அற்புதச் செயல்கள் தற்கால விஞ்ஞானத்திற்கு முரணாயினும் மெய்ஞானிகட்கு என்றும் மாறுபட்டனவாகா என்பதை யாவரும் அறியவேண்டும்.

மழை பெய்வித்தமை.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வன்னிநாட்டிற் கமம் செய்விக்கும் ஓரன்பர் சுவாமிகளிடம் வந்தபோது காலமழையின்றிக் கமக்காரர் கஷ்டப்படுகின்றனர் என்றுரைத்தாராம். முளைத்த பயிரெல்லாம் வாடிவதங்கி இருப்ப

(4ஆம் பக்கம் பார்க்க)

“விண்கண்டதெய்வம்பலகோடி
உண்டெனம், விளம்பில் உன்பால்
கண்கண்டதெய்வம் உளதோ”.

பன்மையில் ஒருமையும் ஒருமையில் பன்மையும் கண்ட யோகசுவாமிகள்

வித்துவான் க. ந. வேலன்

சிவயோக சுவாமிகள் இந்த நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த தவச் செல்வர். அவரைப் பார்த்தவர்கள், கண்டவர்கள், கேள்விப்பட்டவர்கள் பலர். ஆனால் அவரைத்தரிசித்தவர்கள், அவரை உணர்ந்தவர்கள் மிகமிகச்சிலராவர்.

“உணர்ந்தார்க்கும் உணர்வரியோன் தில்லைச் சிற்றம்பலத் தொருத்தன்”

என்பார் மாணிக்கவாசகர். சிவனுக்கு இயைந்த இந்தப் பொருத்தம் சிவனடியார்க்கும் பொருத்தமானதாகும்.

சிவனடியாராகிய சிவயோக சுவாமிகளைச் சிறிது உணர்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்

நாவலர் பெருமான், அகத்தும் புறத்தும் தமக்கேற்பட்ட எதிர்ப்புகளைச் சமாளித்துச் சைவப்பயிரைக் காத்து வளர்த்து விட்ட சூழலில், ஒரு ஞானியை வேண்டித் தவங்கிடந்தது சைவம். அந்தத் தவமே சிவயோக சுவாமியாகப் பலித்தது. நாவலர் பெருமான் சைவசித்தாந்தத் தளத்தில் நின்று தமிழர்களைக் காக்க நடத்திய போராட்டத்தினால் சைவம் வீறு நடை போட்டது. அதேநேரத்தில் சைவசித்தாந்தம் வேதாந்தத்துக்கு வேறானது மாறானது என்னும் தவறான கருத்தும் தோன்றலாயிற்று.

வேதாந்தம் ஒருமதமல்ல, அது ஒரு ஆன்மபக்குவமாகும். சித்தாந்தமும் ஒருமதமல்ல, அதுவும் ஒரு ஆன்மபக்குவமாகும். எனவே வேதாந்த சித்தாந்த மென்பன வெவ்வேறான வழியிற் சென்றடைந்த ஆன்மபக்குவமேயன்றி வெவ்வேறு மதங்களல்ல. ஆனால் அவை இரண்டும் வெவ்வேறானவை எனக்கொள்ளும் வேதாந்திகளும் சைவசித்தாந்திகளும் இன்றும் உள்ளனர். இந்தச் சூழ்நிலையிலேயே “வேதாந்த சித்தாந்தம் வேறாகக் கொள்ளோம்” எனக் கூறிய யோக சுவாமிகள் தோன்ற வேண்டியதாயிற்று.

நாவலர் பெருமானால் சைவ சித்தாந்தம் மறுமலர்ச்சியடைந்திருந்த வேளையிலே சுவாமி விவேகானந்தரின் இலங்கை வருகை இடம் பெற்றது. அமெரிக்காவிலிருந்து பெரும்புகழோடு மீண்ட சுவாமியை முதன் முதலில் வரவேற்கும் பேறு இலங்கைக்குக் கிடைத்தது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லாரியில் சுவாமிக்கு நடைபெற்ற மகத்தான வரவேற்பில் முன்னின்று உழைத்தவர்களுள் இளைஞனான யோகநாதனும் ஒருவராவார். சுவாமியின் வருகையினால் இலங்கையில் இந்துமதம் எழுச்சி பெறுவதைச் சகிக்க முடியாத சக்திகள், இலங்கை இந்துக்களிடையே உட்பகையை விதைக்கமுனைந்தன. இவற்றுள் பௌத்தம் புறத்தில் நின்று கிறித்துவம் அகத்தில் நின்று தத்தம் வேலைகளைத் தொடங்கின.

சைவ சித்தாந்த மரபினைப் பின்பற்றும் இலங்கைச் சைவர்கள், வேதாந்த மரபினராகிய விவேகானந்தரை வரவேற்பது சைவத்தக்குச் செய்யும் துரோகமல்லவா? இப்படிச் குரலெழுப்பியவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக் கிறித்துவ பாதிரிமார்கள். ஆகா! சைவத்தின்மேல் இவர்களுக்கு எவ்வளவு அனுதாபம்! இந்தப்பரிவினாள் குதை யாழ்ப்பாணம் புரிந்து கொண்டது.

வேதாந்த சித்தாந்தமென்பது முன்னர்க் கூறியது போல, ஆன்மபக்குவமேயன்றிவேறல்ல. இதனையே மாம்பழக் கதை உட்பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. உலகைச் சுற்றிவந்து முதலில் மாம்பழத்தைச் சிவபெருமானிடம் பெறுவதற்காக முருகன் மயிலில் ஏறிவிட்டான். பாவம்! பிள்ளையார் சிவனும் சக்தியும் வீற்றிருந்த கைலாசத்தைக் கூடச் சுற்றிவர முயலவில்லை. பிள்ளையார் சிவன் சக்தி இருவரையும் ஒன்றாகக் கண்டு அவர்களைச் சுற்றி வந்து வணங்கி மாம்பழத்தை முன்னராகவே பெற்று உண்டு சுவைத்துக் கொண்டுநின்றார். இதுதான் மாம்பழக்கதை. இதனைக் கதாப்பிரசங்கிகள் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவார்கள். இக்கதை ஓர் ஒப்பற்ற தத்துவத்தை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றது.

ஏறுமயில் ஏறிவிளையாடும் முருகன் பன்மையாகிய உலகைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்து கண்டமுடிவும் பிள்ளையார் சிவனையும் சக்தியையும் சுற்றிவந்து கண்ட முடிவும் ஒன்றுதான். அவர் பன்மையில் ஒருமை கண்டார், இவர் ஒருமையில் பன்மை கண்டார். வேதாந்தி ஒருமையில் பன்மை காண, துவைத, விசிட்டத்துவைத, சைவசித்தாந்திகள் பன்மையில் ஒருமைகண்டனர்.

உலகம் பன்மைப் பட்டே இருக்கும். இது என்றும் மாறா உண்மை. அந்தப் பன்மையினாடு பரவிக்கிடக்கும் ஒருமையைக் காண்பதே ஞானம், அதனையே சைவசித்தாந்தஞ் சொல்கிறது. இதனையே ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி என ஒளவையார் கூறினார். பிள்ளையார் சிவ சக்தியாகிய ஒருமையைச் சுற்றி வந்து பன்மைப்பட்ட உலகினைச் சுற்றி வந்தபயனைப் பெற்றார். இதுவே ஒருமையில் பன்மை காணல். ஒருமையில் பன்மைகண்டவர் அனைத்தையும் வேற்றுமை நீக்கி ஒன்றாகக் கண்டவர். அவர் முதலில் சிவக்களியைப் பெற்றுக் கொண்டார். இந்துமதம் அவரவர் ஆன்ம பக்குவத்துக் கேற்பக் கனிபெறும் வழியைச் சொல்கின்றது. ஆதலால் இங்கு மாறுபடுங் கருத்தில்லை. இதனை விளங்காதவர், விளங்கிக் கொள்ளமுடியாதவர் நம்மிடையே பகைமூட்டும் செயலை, விவேகானந்தரின் வருகையை முன்னிட்டுத் தொடங்கினார். இதனை

இந்து சாதனம் என்னும் பத்திரிகை அந்தக் காலத்திலே கண்டித்து எழுதியது.

சீவனைச் சிவத்தின் ஒன்றாய்ச் சேர்க்கும்

சித்தாந்தத் தோர்க்கும்

சீவனைப் பரத்தின் ஒன்றாய்ச் சேர்க்கும்

வேதாந்தத் தோர்க்கும்

பாவனை இரண்டும் ஒன்றே பரம

ஞானத்தோர்க் கெல்லாம்

மேவிய கரும காண்டம் விளம்பிடில்

பேத மாமே. - சிவபுண்ணித் தெளிவு.

மேலே காட்டிய பாடலை வெளியிட்டு வேதாந்த சித்தாந்தம் வேறல்ல என்பதை அப்பத்திரிகை விளக்கியுள்ளது.

சைவசித்தாந்தத்துக்கு மூலவராகிய திருமூலர்,

பதிபசு பாசம் எனப் பகர் மூன்றினுள்

பதியினைப் போல் பசு பாச மனாதி

பதியினைச் சென்றனுகாப் பசு பாசம்

பதியனு கிற்பசுபாசம் நில்லாவே

எனமுப் பொருளாகிய சைவசித்தாந்தம் கூறுகின்றார். அவரே,

சீவனென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை

சீவ னார்சிவ னையறிகிலர்

சீவ னார்சிவ னையறிந்தபின்

சீவ னார்சிவ னாயிட்டிருப்பரே

என வேதாந்தம் பேசுகின்றார். இந்தத் தத்துவத் தெளிவு, வெறும் சமயவாதிகளுக்கு வராது. சமயங் கடந்த இந்த நிலை, சீவன்முத்தர் நிலையாகும்.

அந்தணர் பிறர்க்கு அடிமையாவதில்லை எனவாது பேசிய சுந்தரன், இல்லை, சாதிபேசிய சுந்தரன், ‘திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்’ எனச் சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் கட்டற்று விட்டு விடுதலையாகி நிற்கின்றான். விட்டு விடுதலையாகி நின்ற யோக சுவாமிகள், கட்டற்றுத் தாம்நின்ற அத்துவித நிலையினை நற்சிந்தனையின் முதற் பாட்டால் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

என்னை எனக்கறிவித்தா னெங்கள் குருநாதன்

இணையடியென் தலைவைத்தா னெங்கள் குருநாதன்

அன்னை பிதாக் குருவானா னெங்கள் குருநாதன்

அவனி யெல்லா மாளவைத்தா னெங்கள் குருநாதன்

முன்னைவினை நீக்கிவிட்டா னெங்கள் குருநாதன்

மூவருக்கு மறிய வொண்ணா னெங்கள் குருநாதன்

நன்மை தீமையறி யாதானெங்கள் குருநாதன்

நான்தானாய் விளங்குகின்றான் எங்கள் குருநாதன்.

குருவணக்கமாக அமைந்துள்ள இம்முதற் பாடல் குரு அருளால், சுவாமிகள் பெற்றிருந்த அனுபூதிநிலையினைக் காட்டுகின்றது. ஆன்மா, தன்னை அறிந்த நிலையில், யான் எனது என்னும் செருக்கு அற்றுவிடுகிறது. இந்த நிலையையே என்னை எனக்கு அறிவித்தான் எனக் கூறியுள்ளார்.

இறைவனே அன்னை, பிதா, குரு வென உணர்ந்த நிலையில் அவன் திருவடி ஞானத்தால் நாத விந்து தத்துவம் உணரப் பெற்ற ஆன்மா, அவனியாகிநிற்கும் இறைவனையன்றி வேறெதனையும் உணராது. அவனியாகிநிற்கும் இறைவன் என்பது பாரிடை ஐந்தாய், நீரிடைநான்காய், தீயிடை மூன்றாய், வளியிடை இரண்டாய், வெளியிடை ஒன்றாய் நிற்கும் நிலையாகும். இந்நிலையில் ஐம்பூதத்தாலமைந்த காயத்தையும் தன் கைக்குள் வைத்த ஆன்மா அவனியையும் அளக்கும் நிலையையடைந்து விடுகிறது. இதனையே அவனியெல்லாம் ஆளவைத்தான் எங்கள் குருநாதன் என்றார்.

முன்னைவினையாகிய பழவினைகள் பாறின. மூவருக்கும் அறிய ஒண்ணானாகிய அவனை அடியேன் அறிந்து கொண்டேன் என்பது அடுத்து வரும் குறிப்புப் பொருளாகும். நன்மை தீமையறியா நிலையே துரிய அவத்தையாகும். இறுதியாக சீவனும் சிவனும் ஒன்றான துரியாதீத நிலையே நான் தானாய் விளங்கும் நிலையாகும். தானே அவனாகிய அந்நிலையில் இருமைமாறி ஒன்றாகக் காணும் காட்சி பெற்ற போது சீவன் சிவனாச்சுது. இப்போது ஒன்று இரண்டு என்றிடும் பேதமும் போச்சு. நற்சிந்தனையின் முதற் பாடலிலேயே சுவாமிகள் குரு அருளால் நாதவிந்து தத்துவம் விளங்கப் பெற்றுத் தன்னை அறிந்து அன்னை பிதாக்குருவேயன்றி அவனியெல்லாம் அவனே என உணர்ந்து முன்னைவினை தீர்ந்து மூவருக்கும் அறிய ஒண்ணானை அறிந்து இருவினை ஒப்புப் பெற்றுச் சீவன் சிவனாகும் சக்தி நிபாதம் பெற்ற சீவன் முத்தி நிலையை இக்காயத்தே பெற்றமையை வியந்துபுகின்றார்.

இவற்றால் நாம் உணரும் உண்மை எதுவெனில் பன்மையில் ஒருமையும் ஒருமையில் பன்மையும் காணும் சீவன்முத்தி நிலை பெற்ற பின்பே, சீவகரணங்கள் சிவகரணங்களாய் பின்பே சுவாமிகள் நற்சிந்தனையை அருளிச் செய்தார் என்பதாகும்.

பரம ஞானி சிவயோக சுவாமிகள்

ஆ. குணநாயகம்

ஈழத்திருநாடு செய்து கொண்ட தவத்தின் பயனாக, யாழ்ப்பாணம் மாவட்டப்புரத்தைச் சேர்ந்த அம்பலவாணர் என்பவர்க்கும், துணைவியார் சின்னாச்சியம்மையாருக்கும், அங்கீரச ஆண்டு வைகாசி 28ம் நாள் புதன் கிழமை (29.05.1892) அவிட்ட நட்சத்திரத்தில் தவப் புதல்வர் சிவயோக சுவாமிகள் அவதரித்தார். தந்தையார் மஸ்கேலியாப் பகுதியில் வியாபார முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தமையால், குழந்தை தனது சிறிய தகப்பனார் சின்னையா என்பவருடன் கொழும்புத்துறையில் வதிந்து கிறிஸ்தவ பாடசாலை ஒன்றிற்குச் சென்றார். அங்கு அவருக்கு 'ஜோன்' என்னும் பெயர் சூட்டப்பெற்றது. எனினும் மாலைப் பொழுதில் மிகச் சைவப்பற்றுடைய தனது மாமியார் முத்துப்பிள்ளை என்பவருடன் தங்குவார். மாமியார் வீட்டிலே பிள்ளை தெய்வச் சாலியாக வளர்ந்து வந்தது. பின்னர் இளைஞராகச் சிறிய அரசாங்க உத்தியோகத்திலும் சேர்ந்து, பின்னர் அதனையும் விடுத்து, ஆன்மீக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, சோபகிருது பங்குனி 11ம் நாள் செவ்வாய் (24.03.1964) ஆயிலிய நட்சத்திரத்தில் மகா சமாதி எய்தினார். இதுவே அவர்களின் வாழ்க்கைச் சுருக்கம்.

இரு திருப்பு முனைகள்

சுவாமிகளின் வாழ்க்கையில் இரண்டு திருப்பு முனைகள் நேர்ந்தன. ஒன்று, 1897ம் ஆண்டு சுவாமி விவேகானந்தர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகை தந்தமை. அப்போது விவேகானந்த சுவாமிகள், மேடையில் அங்கும் இங்கும் உலாவிக் கொண்டு, "விஷயமோ பெரியது, நேரமோ சிறியது," என்று சொல்லித் தமது உரையை ஆரம்பித்தார். இருபத்தைந்து வயது இளைஞரான சிவயோக சுவாமிகளுக்கு இதுவோர் மந்திரோபதேசமாக அமைந்தது. இரண்டாவது, தமது குருபரன் செல்லப்பா சுவாமிகளை நுல்லூர்த் தேரடியில் சந்தித்தமை. "ஆரடா நீ," என்றார் அவர். இதுவும் ஒரு மந்திரமாக அமைந்தது.

ஏளிய வாழ்க்கை

சிவயோக சுவாமிகளின் வாழ்க்கை தூய நன் ஆன்மீக வாழ்க்கையாகவே அமைந்திருந்தது. சுவாமிகள் துறவறம் பூண்டு இருந்த போதிலும், சாதாரண ஒரு மனிதனைப் போலவே மக்களிடையே, பெரும்பாலும் கொழும்புத்துறையில் வாழ்ந்து வந்தார். சுவாமிகளைப் பலர் சென்று தரிசிப்பார்கள். அவ்வாறு செல்லும் மக்களின் மனநிலையையும், வரும் நோக்கத்தையும் கண்ணாடி போலக் கண்டறிவார்கள். பொருத்தமற்றவர்கள் சென்றிருந்தால், போய் வாருங்கள் என்று விடைகொடுத்து அனுப்பி விடுவார்கள். சுவாமிகள் அற்புதம் செய்கிறார்களாம் என்று அறிந்து அதனைப் பார்க்க வருவோர்க்கு, இங்கு ஒரு நூதனமுமில்லை என்று சொல்லி வழியனுப்பி வைப்பார்கள்.

அட்டாங்க யோகம்

"யோகர்" என்னும் பெயருக்கேற்பச் சுவாமிகள் பலமணி நேரம் யோகநிட்டையில் இருப்பதை நாம் அறிவோம். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு மார்க்கங்களில் யோகம் என்பது கடுமையான மார்க்கம். இது இயமம், நியமம் முதலான எட்டு உறுப்புக்களைக் கொண்டுள்ளது. மேலும் யோகப் பயிற்சியின் போது கீழிருந்து மேலாக மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம் முதலான ஆறு படிகளையும் தாண்டுவது வேண்டும். அப்போது தான் அமிர்தபானம் என்பதனை நுகர முடியும். இப்பயிற்சியின் அடிப்படை, உள்ளிழுத்து வெளியேற்றும் சுவாசத்தை நெறிப்படுத்துவதேயாகும். இந்தச் சுவாசக் காற்று தாவிப் பாயும் குதிரையைப் போன்றது. தச்சனாற் கட்டப்பெறாத எமது உடம்பாகிய வீட்டினில் தாவிப் பாயும் சுவாசமாகிய குதிரையைக் கட்டிவிடவேண்டும்; நெறிப்படுத்திவிடவேண்டும்.

"தச்சன் கட்டா வீட்டிலே
தாவு பரி கட்டிவிட்டால் - தங்கமே
அச்சமினியில்லையடி,"

"ஆறுபடி தாண்டு, அப்பாலே வெள்ளிப்படி
அதுவும் நீ தாண்டி விட்டால் - தங்கமே
ஆருனக்கு நிகராவார்."

பொன்னான நான்கு வாக்கிங்கள்

தமது குருபரனாகிய செல்லப்பா சுவாமிகளிடமிருந்து கிடைத்த நான்கு பொன்னான வாக்கியங்களையும் சுவாமிகள் மேன் மேலும் எடுத்துப் பலமுறை இயம்புகின்றார்கள். அவற்றுள் நிறைந்த பொருட் பொதிவு உள்ளது. இவற்றை எம்மால் இயன்றவரை சிறிது பார்ப்போம்.

ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை

எல்லாம் சிவன் செயலே என்பதனை உணர்ந்து, அறவழியில் நிற்கும் சிவனடியார்க்கு எல்லாம் சிவன் செயலேயாகும். ஆகையால் பொல்லாப்பு என்பதனை எங்கே காண்பார்.

முழுதும் உண்மை

எப்பொருளும் அவனேயாய், அவன் செயலேயாய் விளங்கிக் கொண்டால் "முழுதும் உண்மையான அவனேயாம்."

நாம் அறியோம்

வினை முதலாம் இறைவனே எப்பொருளிலும் வியாபியாக நிறைந்து நின்று வினைப்பயனுக்கு ஏற்றவாறு செயலிட்டுப்படுத்தி, அவனே செயல் புரியும் உண்மையைக் கண்டால், இனிமேல் நடக்கப் போவதை யார் சொல்லமுடியும்? இம்முதல்வனைத்தான் யாரறிவார்? அவரது நிகழ்ச்சிகளின் காரணங்களைத் யார் அறிவார்?

எப்பவோ முடிந்தது

வினைமுதலாம் இறைவனே வினைப்பயனுக்கு ஏற்றவாறு செயலின் கண் ஈடுபடுத்தி உடன்றின்று செயல்புரிகின்றான். இது எப்போதோ முடிந்த காரியமல்லவா?

சார்புகெட ஒழுகுதல்

"சார்புகெட ஒழுகும் தன்மையருக் கல்லால்

ஆருமறியார்கள் அந்த ரகசியத்தை."

சார்பு கெடுத்தலென்பது என்ன? எமக்கு உறுதுணையாகும் உண்மைச் சார்பு எது? நாம் இறுகப்பற்றி நிற்கும் பொய்ச் சார்பு எது? என்பது முதற்கண் உணருதல்வேண்டும். உலகமே உண்மைச் சார்பு என்று நம்பி, அதனையே இறுகப்பற்றிப் பிடித்து நிற்கின்றோம். இந்தப் பொய்ச் சார்பினை சிறிது சிறிதாகக் கைவிட வேண்டும் என்கின்றார் சுவாமிகள். உலகில் இருக்கலாம், ஆனால் அதிலே அழுந்தித் தோய்தலாகாது. தாமரையிலையின் நீர்போல, ஒட்டாது இருத்தல் வேண்டும். இதனையே திருவள்ளுவ நாயனாரும் கூறிப்போந்தார்.

சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் மற்றழித்துச்

சார்தரா சார்தரும் நோய்."

இந்த உண்மையை வேறொரு வகையிலும் எடுத்துச் சுவாமிகள் விளக்கியுள்ளார்கள்.

"ஐந்தெழுத்துள்ளே அனைத்தையும் கண்டேன்." "சிவாய நம"

என்னும் ஐந்து எழுத்துகளில் மனித வரலாறு முழுதும் அடைந்துள்ளது என்னலாம்.

இவ்வைந்து எழுத்துக்களில் 'ய' என்பது உயிரைக் குறிக்கும். 'ந' என்பது திரோதான சத்தியையும், 'ம' என்பது ஆணவமல இருளையும் குறித்து நிற்க, 'வ' என்பது திருவருட்சத்தியையும், 'சி' என்பது சிவபரம் பொருளையும் குறிக்கும். நடுவண் நிற்பதாகிய 'ய' என்னும் உயிர் பொதுப்பட உலகத்தைக் குறித்து நிற்கும். 'ந', 'ம', என்பனவே உண்மைச் சார்பு என நம்பி, உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு நிற்கின்றது. இந்தப்பொய்ச் சார்பினை மெல்ல மெல்ல கைவிட்டு 'வ' என்னும் திருவருட் சத்தியின் வழிகாட்டலின்பேரில் 'சி' என்னும் சிவபரம் பொருளை அடைதல் வேண்டும் என்பதனையே சுவாமிகள் தமது திருவாக்கின் மூலம் எடுத்து விளக்கியுள்ளார்கள்.

இளையார்க்கு அறிவுரை

இளம் சந்ததியினரே நாட்டின் செல்வம் என்பது சுவாமிகளது நம்பிக்கை. இச்சந்ததியினர் நல்ல வழியில் தமது வாழ்க்கையை வளம்படுத்தல் வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு நல்லுரை வழங்கினார்கள்.

"எழுக புலருமுன் ஏத்துக பொன்னடி தொழுது வணங்கி
தூநீறணிக

பழுதிலைந் தெழுத்தும் பன்னுக பன்முறை அழுது புலம்புக
வாய்விட்டரற்றுக

அன்னை பிதாவின் அடியிணை வணங்குக தன்னைப்
போலச் சகலமும் ஒம்புக."

உலகளாவிய ரீதியில் சிவதோண்டு

அமெரிக்கா நாட்டிலே, அமெரிக்க சுவாமியான ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சுவாமிகள், சிவயோக சுவாமிகளின் பெயரால் உலகளாவிய ரீதியில் பெரும் பணி ஆற்றிவருகிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலே பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னர் சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் சிவயோக சுவாமிகளைத் தரிசித்து, விடை பெற்று நீங்கும் போது எமது சுவாமிகள் பின்னால் சென்று சுப்பிரமணிய சுவாமியின் முதுகில் ஒரு அறை அறைந்தார்கள். சுப்பிரமணிய சுவாமி திடுக்கிட்டுப் போனார். "இந்தச் சத்தம் உலகெங்கும் கேட்கும்; போய்வா," என்று விடைகொடுத்தார் சிவயோக சுவாமிகள். அது உண்மையாக நடைபெற்று வருகின்றது.

"சிவயோக சுவாமிகள் நீடு வாழ்க, வாழ்க, வையம் வாழ்க."

(அடுத்த இதழில் இக்கட்டுரையில் எழுதப்பெற்ற நான்கு அம்சங்கள் அதாவது நற்சிந்தனைப் பாடல்கள், இரவுபகலில்லாத ஏகாந்த வீடு, அட்டாங்க யோகம், நாட்டுப் பற்று சமூகப் பற்று ஆகியவை பிரசுரிக்கப்படும்)

திருவடி

திருவள்ளுவரும் யோகசுவாமிகளும்

திருவள்ளுவர் திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து என்ற அதிகாரத்துள் இறைவன் திருவடிப் பெருமையைக் கூறுகின்றார். கல்விக்குப் பயன், "வாலறிவன் நற்றாள்," தொழுதலென்றும், "மாணடி சேர்ந்தார் நில மிசை நீடு வாழ்வார்," என்றும், திருவடி சேர்ந்தார்க்கு ஒருகாலத்திலும் இடும்பை இல்லை என்றும், திருவடி சேர்தலால் மாத்திரம் மனக்கவலை மாற்றலாகும் என்றும், திருவடி சேராவிடின் பொருள் இன்பங்களால் தாக்கப்படாதிருத்தல் முடியாது என்றும், திருவடியை வணங்காத தலையும், வாழ்த்தாத வாயும், திருவடியின் புகழைக் கேட்காத செவியும், அதன் அழகைக் காணாத கண்ணும், திருவடிக்குப் பணிசெய்யாத கையும் ஆன்ம லாபத்தைத் தேட உதவிபுரிகின்றன வல்ல வாகலின் இவை பிரயோசன மற்றவையே என்றும், இறைவனடி சேர்ந்தவர் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர், மற்றையோர் பிறந்திறந் துழல்பவரே என்றும் கூறுகிறார்.

இப்படியாகப் பழைய காலத்துத் தமிழ்முனிவராகிய அவர் கூறிச் சென்றார். எச்சமயத்தவரும் தம் சமயக் கொள்கைகளைத் திருவள்ளுவர் திருக்குறளின்கண் சொன்னாரென்று சொல்லும் வண்ணம் உண்மைகளை எடுத்துரைத்தார். எனினும் இந்து சமயத்தவரே திருவடி வழிபாட்டைச் சிறப்பாய்க் கொள்வதற்கும், கோயில் வழிப்பாடாயமைத்தற்கும் தேவார திருவாசகங்களும் திவ்வய பிரபந்தங்களும் துணைபுரிகின்றன. சமய சாஸ்திரங்களும் திருவடியின் பொருளை விளக்கி உதவுகின்றன. திருவடி வழிபாடு சிவலிங்க வழிபாடுபோல் அமைந்திருக்கிறது. யோக சுவாமிகள் திருவடிவழிபாடு எங்களிடம் வளரும் படிக்குப் பலவழிகளால் அருள்புரிந்தார்கள். எனினும், "சாதிசமயமில்லாதான் எங்கள் குரு நாதன்," என்பது சுவாமிகளின் திருவாக்கு. "உலகமுலக்க" எனத் தொடங்கும் பெரும் உபதேசத்துள், "ஒன்றேதெய்வம், ஒன்றேயுலகம்சாதிசமயம் யாவும் உனக்கில்லை." என்று கூறுகிறார்கள். இப்படி சர்வசமயசமரசம் சுவாமிகளது திருவாக்குக்குள் அமைகின்றது. இனி ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாக்கும் வாழ்வே உண்மையான சமய வாழ்வெனச் சுவாமிகள் திருவள்ளுவர் வழிநின்று கூறுகிறார்கள்.

"ஒழுக்க முயிரினு மோம்பப் படுமென
வழுத்திய பெரியவன் மறைமொழி தன்னை
அழுத்த அழுத்த ஆனந்த ஈஸ்வரன்
வழுத்தொணா மலரடி வழுத்திவாழ் வோமே,"

எனவரும் நற்சிந்தனையுள் "ஒழுக்கமுயிரினும் ஒம்பப்படும்," என்ற வேதவாக்கைத் திருவள்ளுவர் எடுத்துக்கூறினாரென்றும், இந்த உண்மை மனதில் பதிந்து உயிரில் ஊறி வாழ்க்கையில் பரிணமிக்கும் போது, "பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறுடன்" ஒன்றி நடராசப்பெருமான் திருவடியை வழுத்தாமல் வழுத்துவதாகின்ற தென்றுங் காண்கின்றோம். இந்த நற்சிந்தனை திருவடி வணக்கத்தில் இருபெரு முனிவர்கட்கும் உள்ள கருத்தொற்றுமை இருப்பதைக் காட்டுகின்றது. பின்வரும் உள்ளம் உருகித் தருவாயருள் என்று வேண்டுகின்ற நற்சிந்தனையிலும் சுவாமிகள் காட்டும் இப்படியான உள்ளக் கருத்தைக் காண்கின்றோம்:

"ஈவது கடைப்பிடித் தென்று மொழுகவும்
நோவது பேசாது நோன்பைப் பிடிக்கவும்
சாவது வந்தாலும் உண்மையிற் றழைக்கவும்
தேவர் தொழு மிலங்கைத் திருநகரானே."

திருக்குறள் சகல சமயத்துக்கும் உடன்பாடாய் அமைந்திருக்கிறது. நற்சிந்தனை, "சகலசமயத்துக்கும் சம்மதங்கொடுப்போம்," என்கிறது. திருவடி வழிபாடும் எச்சமயத்தவரும் கைக்கொள்வதற்கு ஏற்றதே. சுவாமிகள் பல வருடங்களாகப் பயிற்றிவந்த திருவடி வழிபாடு திருவடியைப் பூக்களால் அலங்கரித்து அர்சித்துக் கற்பூர தீப ஆராதனையுடன் சைவசமய வழிபாட்டு முறையில் செய்யப்பெறுவது சிவநெறியினர்க்குக் கிடைத்த பெரும் பாக்கியமாகும்.

"யானெனதற்ற இடமேதிருவடி," என்றார் குமரகுருபர சுவாமிகள் என்றும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஞானாசிரியரின் ஆஞ்ஞை வழி நின்று திருவடி வழிபாடு ஆற்றினாரென்றும் நாம் அறிகின்றோம். "எல்லாம் சிவன் செயல்," "அவனன்றி ஓர் அணுவுமசையாது," என்றவாறு வாழ்வதே எம் கடன் என்ற அறிவைப்பெறுதலே திருவடி தியானத்தின் பயன் எனக்காண்கின்றோம். திருவடித் தியானம் சிவதொண்டராய் எம்மை வாழ்ச்செய்யும்.

கயிலையில் விளங்குவதாகிய திருவடியே எங்களொவ்வொருவருடைய சித்தத்திலும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறதென நற்சிந்தனை தருகிறது:

"சேண் பொலியும் திருவடியே
சித்தத்தி லெப்போது முண்டு
வீண்காலம் போக்காதே - சின்னத்தங்கம்
வேண்டிப் பணிந்திடுவாய்."

சைவ சமயிகளது சிவவழிபாட்டிற்கு சிறந்த திருநாளாகிய மார்கழித் திருவாதிரையன்று இருமுறை ஒரு தேவாரத்தை சுவாமிகள் படித்தார்கள். அது மிகச்சிறந்த தேவாரம். நடராசப்பெருமான் திருவடியை பூசித்தலால் யாம் பாவம் நீங்கப்பெறுவோம் என்று எமக்குக் கருணை கூர்ந்து திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் பாடித் தந்த தேவாரம் அது. அந்தத் தேவாரத்தை ஒதிச் சுவாமிகள் உய்தி வழிகாட்டினார். வேதாகம வழிவந்த சைவ வழிபாட்டை மிகவும் பிரதிப்பலிப்பதாகிய மேன்மை மிக்க அந்தத் தேவாரம்:

கற்றாங்கெரி யோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார்வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பல மேய
முற்றாவெண் டிங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்றாநின் றாரைப் பற்றா பாவமே."

இதில் கற்றாங் கெரியோம்பி என்பதால் ஓமாக்கினி வழிபாடு சிறப்புற்று தோன்றுகிறது. கற்பூரதீப ஆராதனை வழிபாட்டில் யாம் இதைக் கைக்கொள்கின்றோம். முதல்வன் பாதமே என்பதால் திருவடி வழிபாடாகின்றது. திருவடி வணக்கத்தால் பாவம் நீங்கப் பெற்றுச் சீவன் முத்தராதற்குப் பக்குவராவோம் என்பதைத் தருகின்றது இத்தேவாரம்.

திருவடி வழிபாட்டால் திருவள்ளுவர் கூறிய பலன்களை யாமடைவோமாக. தியானம் சித்திப்பதாக. யான் எனதன்று எல்லாஞ் சிவன் செயலென்ற உணர்ச்சியை யாம் பெறுவோமாக.

நன்றி சிவதொண்டன்

யோக.....

(முதலாம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தாலும் அந்நிலை நீடித்தால் அவ்வருட விளைவேயில்லாது போய்விடும் என்று மிகுந்த வருத்தத்துடன் கூறினாராம். அந்த நேரத்தில் அவ்வாச்சிரமத்தினுள் வேறொரு அன்பர் கந்தபுராண படனம் செய்துகொண்டிருந்தார். சுவாமிகள் வந்தவரிடம், "நீங்கள் கடவுள் நம்பிக்கையை இழந்து விட்டீர்கள்; யான் என்ன கடவுளா? எனைப்பலவாறு ஏசி அவரை அனுப்பிவிட்டார். அடுத்தநாளும் அதே நேரம் புராண படனம் உள்ளே நடைபெறச் சுவாமிகள் ஆச்சிரம முத்தத்தில் சடையை விரித்துக் கங்கையைத்தாங்கிய சிவபெருமான் கோலத்தில் நின்று வானத்தைப் பார்த்து மூன்று தரம் இடியேறுபோற் சத்தமிட்டார். பின்பு புராணம் படிப்பவர்களைப் பார்த்து, "இவன் விசரன். இதற்கெல்லாம் நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்," என்றாராம். ஐந்துநிமிடங்களாகவில்லை மழை 'சோ' வெனக் கொட்டியது. அனேக நாட்களாக மழையின்றி இருந்த பூமிக்குப் புதையல் கிடைத்ததுபோலாயிற்று. அம்மழை வன்னிப்பகுதியிலும் பெய்து வளப்பஞ்செய்தது. சுவாமிகள் பாடிய

"நல்லமழை பெய்யாதோ நாடு சிறவாதோ
எல்லவரும் இன்புற்று வாழாரோ - நல்லாரான்
ஆசனாய் வந்தே அடியேனை ஆண்டுகொண்டான்
பேசானு பூதியென் பேறு,"

என்னும் நற்சிந்தனைப்பாடலைப் பாராயணஞ் செய்து மழையில்லாக்குறை தீர்க்கப்பட்டது.

தூய சோதி

சில காலத்துக்கு முன் ஈழநாட்டிலும் தமிழகத்திலும் பெரும்புகழ் பெற்றுத்திகழ்ந்த ஓர்சமயப் பிரசாரகராக ஸ்ரீசங்கர சுப்பையர் என்னும் பெரியார் இருந்தார். இவர் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் உள்ள எல்லாச் சிவத்தலங்களுக்கும் யாத்திரை செய்து இடையறாது சிவனடியையே சிந்தித்த பெரியாராவார். கதாப்பிரசங்கம் செய்யும் போது தம்மையே மறந்து பக்திபரவசமாகக் காணப்படுவதோடு பிரசங்கம் கேட்போரையும் அந்நிலைக்கு உயர்த்தும் ஆற்றல் பெற்ற ஒரு தூயதுறவியாவார். தென்னாட்டில் பெரும் புகழ்பெற்று 'ராஜயோகி' எனத் திகழ்ந்த இப்பெரியார் திருவாலங்காட்டுத் தலத்தீசனுக்கு ஓர் தேர்த்திருப்பணி செய்வதற்காக எங்கும் சென்று பொருள் ஈட்டினார். அக்காலத்தில் இவர் ஈழம் ஈன்ற திருவாசகமணியெனத் திகழ்ந்தாரென்பார்.

ஒருமுறை தாய் நாட்டைவிட்டுச் சேய்நாட்டின் தலைநகரான கொழும்புப் பட்டினத்திற்கு வந்து தமது சமயப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த இவருக்கு யாழ்ப்பாணத்து மக்களும் உரிய சன்மானஞ் செய்ய விழைந்து நேர்முகமாக இவரிடம் தகுதிவாய்ந்த சில பிரமுகர்களை யனுப்பி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வரும்படி அழைத்தனர். அவ்வழைப்பிற்கிணங்கி அவரும்

மற்றும் பிரமுகர்களும் புகைவண்டி மூலம் பிரயாணஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது மாங்குளத்தில் ஸ்ரீ சங்கர சுப்பையர் மேல் வருமாறு ஏனையோரைப் பார்த்து, "ஓர் சோதி தெரிகிறது. இவ்விடத்திலிருந்தே இப்பகை வண்டியினுள் ஏறிவிட்டது. எங்களோடு தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது," என்றாராம். நாவற்குழி நிலயத்தையடைந்ததும் "அச்சோதி இறங்குகின்றது," என்று கூறிக்கொண்டு தாமும் துள்ளிக் குதித்துக் கீழே இறங்கிவிட்டார். அந்த வேளையில் அந்நிலயத்தில், "மாபெரும் தவவடிவம்" ஒன்று இறங்கியதைக் கூடவந்தவர்கள் கண்டனர். அவ்வடிவம் எங்கள் யோக சுவாமிகளாகும்.

யாழ்ப்பாணப் புகையிரத நிலயத்தில் ஸ்ரீ சங்கர சுப்பையரைப் பார்ப்பதற்கும் வரவேற்று மாலையணிவதற்கும் என்று நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் காத்துநின்றனர். கூட்டத்திற்கு ஒழுங்குகள் செய்த இடத்தில் மக்கள் பெருவாரியாகக் கூடி வரவை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

ஸ்ரீ சங்கர சுப்பையர் அத் தவவடிவைப் பின் தொடர்ந்து சென்று வணங்கவேண்டும் என்று பேரார்வத்துடன் கூறியதும் கூட்டி வந்தவர்கள் திகைப்புற்று யாழ்ப்பாண நிலயத்திலிருக்கும் நிலைமையைக்கூறிப் பிரயாணத்தைத்தொடரும்படி வேண்டினர். அதற்கு அவர் தான் அத்தவவடிவைத் தரிசித்து வணங்கிய பின்பே தாகசாந்தியைத் தானும் செய்வேன் என்று விரதஞ் செய்து கொண்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து தமது கூட்ட அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு அக்காலத்தில் யோக சுவாமிகள் தமது ஆச்சிரமமாகக் கொண்டிருந்த இடமாகிய அரியாலைக்குச் சென்று அவர் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, "இதுகாலவரை யான் யாத்திரை செய்த எத்திருத்தலத்திலும் எய்தாத இன்பத்தை இத்திருத்தலத்தில் யான் இன்று எய்துகின்றேன்," என்று மொழிந்தனர். அப்போது சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்து, "போதும்! போதும்! இனி விடு, சமுத்திரங்க ளெல்லாம் தாண்டிவிட்டாய். இன்னுமிருப்பன சிற்றாறுகள் தானே. இவற்றைத் தாண்டுவது இனி உனக்குச் சிரமமாகுமா?" என்றனர்.

இச்சம்பவம் நடைபெற்ற பின்பே யாழ்ப்பாண நாட்டிலும் இவ்விசுமான ஓர்பெரும் மகான் நடமாடுகின்றார் என்பதைப் பலர் அறிந்தனர்.

திருமுறையின் பெருமை

யோக சுவாமிகள், திருமுறையின் பெருமைகளைப்பற்றி அடிக்கடி கூறியதோடு நில்லாது, அவற்றுள் சிலவற்றை நாம் மணிமந்திரமாகக் கருதி மனனஞ் செய்ய வேண்டும் என்றும் ஆனித்தரமாக நினைவுகூறுவார். இவற்றுள் கோளறு பதிகம், திருநீற்றுப் பதிகம், பொற்கிழி பெற்ற திருவாவடுதுறைப் பதிகம், சிவபுராணம் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. நியமமாக பக்தியுடன் இக்கோளறு திருப்பதிகத்தைப் பாராயணஞ் செய்து வர, 'தானுறு கோளும் நாளும் அடியாரை வந்து நலியா,' என்று சம்பந்தப்பெருமான் பாடியது போலவே சுவாமிகளும் தினமும் இக்கோளறு பதிகத்தைப் பாட, கிரகபீடைகளினின்றும் நீங்கப் பெற்று சகல சுகங்களோடு தீர்காயுள் உடையவராய் வாழமுடியும் என்று தனதடியார்களுக்கு அன்பு உபதேசம் செய்துள்ளார். தாமும் பூசை வேளைகளிலே கூட்டுப்பிரார்த்தனை முறையில் இப்பதிகத்தைப் பாடினார். பல அடியாராகள் தினமும் இன்றுவரை இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடி பயனடைகிறார்கள்.

நாகலிங்கப் பரதேசி என்னும் சிவபக்தர் சுவாமிகளின் பெருமையைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருந்தார். எனினும் சுவாமிகளின் சந்நிதிக்குச் செல்ல அஞ்சினார். அன்பர் சிலர் இவரின் அச்சத்தை யகற்றி அவர்களை நேரே சென்று தரிசிக்கும்படி உற்சாகமளித்தனர். நாகலிங்கப் பரதேசி தேவாரம் பாடுவதில் மிகவும் சமர்த்தர். பொருளுடன் ஒன்றித்துப் பாடுவார். இவர் தேவாரம் பாடக்கேட்டு உருகாதார் யாருமில்லை.

ஒருநாள் சுவாமிகளைத் தரிசித்து வரவேண்ணிப் பழம் பாக்கு வெற்றிலை முதலிய அர்ச்சனைப் பொருள்களோடு அரியாலையில் சுவாமிகள் வசித்துவந்த தோட்டத்திற்குச் சென்றார்.

இவர் வருகையை முன்னதாகவே அறிந்த சுவாமிகள் தனக்கு அருகாமையில் ஒரு மான்தோல் போட்டு வைக்கும்படி தம்முடன் கூடியிருந்த வர்களிடம் கூறினார். சிறிது நேரத்தினுள் பரதேசியார் வந்தனர். மான்தோலிலேயே உட்காரும்படி செய்து தேவாரம் படிக்கும்படி கூறினாராம். நாகலிங்கப் பரதேசியார் சுவாமிகளையே அடியெடுத்துத் தரும் வண்ணம் பயபக்தியுடன் வேண்டியபோது சுவாமிகள், "இடரினும் தளரினும்," என்ற துவக்கத்தையுடைய சம்பந்தப்பேருமான் பாடிய பொற்காசு பெற்ற பதிகத்தின் முதலடியை எடுத்துக்கொடுக்க ஆனந்தப்பரவசராகிப் பண்ணுடன் பாடினார். பதிகம் பாடி முடிவுறும் தருணத்தில் பார்வதி பரமேஸ்வரார்ப் போன்று ஓர் அழகிய மங்கையும் ஆடவனும் காரிலிருந்து இறங்கிச் சுவாமிகளிடம் வந்து தங்கப்பவன் நிரம்பிய ஒரு முடிச்சைத் திருமுன்னிலையில் சமர்ப்பித்து வணங்கினார். உடனே சுவாமிகள் பையை அவிழ்த்து

பக்கத்திலிருந்தவர்களைப் பார்த்து, "பார்த்தீர்களா புதுமையை! அன்று ஞானசம்பந்தர் அப்பதிகத்தைப் பாடிப் பொற்காசுகளைப் பெற்றார். இன்று யாமும் பாடினோம். பொற்காசுகள் வந்துவிட்டன. தேவாரங்கள் திருமந்திரங்களாகும். எவராயினும் உண்மையன்போடு எந்தக் காலத்தில் படித்தாலும் அவருக்கு வேண்டிய அருளைச் செய்யும் சக்திவாய்ந்த மணிமந்திரமொழியாகும். பக்தியுடனும் பண்ணுடனும் பரதேசியார் பாடினார். பொற்காசுகள் வந்துவிட்டன," என்று கூறிப் பரதேசியாருக்குச் சில காசுகளும் பரதேசியாரை ஏற்றிவந்த சாரதிக்கு ஒரு காசும் கொடுத்து விட்டு எஞ்சியதை அத்தம்பதிகளையே கொண்டுபோகும்படி கூறி ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார். அக்குடும்பத் தலைவர் மலாயா நாட்டில் உத்தியோகம் செய்பவர். தான் முதன் முதல் உத்தியோகத்திற்குப் போனநாட் டொடக்கம் மாதம் மாதம் ஒரு தங்கப்பவன் வீதம் சேமித்து வைத்துச் சுவாமிகளுக்கென்றே யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது கொண்டுவந்தனர். அவற்றைச் சமர்ப்பிப்பதற்காகவே தம் மனைவியாருடன் அன்று அங்கு வந்தனர்.

"கடவுள் பரம இரகசியமானவர், பரிசுத்தமானவர்," என்பது சுவாமிகளின் திருவாக்கு."

சிவபுராணம்

(நாமேன் பாராயணஞ் செய்கின்றோம் - சில குறிப்புகள்)

சுவாமிகளுடைய ஆச்சிரமத்தில் பல வருடங்களாக சிவபுராண பாராயணம் கூட்டுப் பிரார்த்தனை முறையில் நாளாந்தம் நடந்து வந்த காரணத்தினால் அதன் முக்கியத்துவம் தெளிவாகிறது. மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் அருளிய சிவபுராணத்தின் துணைகொண்டு தமது மக்கள் ஆன்மலாபம் பெற வேண்டும் என்று விரும்பி தாமே இப்பாராயண வளக்கத்தை ஆரம்பித்து வைத்தார்.

"சிவனடியா ரொடுங்கூடி - நாங்கள்

சிவபுராணம் தினம் படித்துவருவோமே"

என்று பாடி மாலைதோறும் சுவாமிகள் திருமுன்னிலையில் சிவபுராணம் பாடி வருவது வழக்கம். ஒதிப் பெரும் பேறு பெறுவதற்கு இப்புராணம் போல் சிறந்தது வேறில்லை யென்று சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்திருக்கிறார்கள். சுவாமிகள், "நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றாள் வாழ்க, இமைப் பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாழ் வாழ்க," என்று சொல்லி விபூதி அணிந்து காட்டியுமிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் பல பெருமைகள் வாய்ந்தது சிவபுராணம் என்று விளக்கியுள்ளார்.

மாணிக்க வாசக சுவாமிகள், யோக சுவாமிகள் போன்று சிவஞானச் செல்வர் கூறியருளிய அருள்வாசகங்களின் துணைகொண்டு யாம் ஆன்மலாபம் அடையக்கூடியதாயிருக்கிறது. எம்மனோர் உய்யும் பொருட்டு அப்பேரருளாளர் தங்களுடைய அருள்வாசகங்களைக் கூறினார்கள். மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் சிவபுராணத்தைக் கூறியமுறையினைப் பார்க்கும் போது இக்கருத்துக்களைக் காணலாம்.

சிவபெருமானுடைய பஞ்சாக்கரத் திருமேனியை வணங்கிக்கொண்டு பல அடிகளில் திருவடிவழிபாடு கூறித் தொடங்குகிறார்கள். அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கிச் சிவபுராணத்தைச் சொல்லுகின்றேன் என்கிறார்கள். சொல்கின்றது, "முந்தைவினை முழுதுமோய," என்கிறார்கள். இது தன்னுடைய பழைய வினைமுழுதும் ஓயும் படிக்கு என்ற கருத்தையுங் கொடுக்கின்றது; வருங்காலத்தில் பக்தியுடன் ஓதுவாரதுபழைய வினையெல்லாம் ஓயும்பொருட்டு, என்ற கருத்தையும் கொடுக்கின்றது. "திருவடிக் கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தினுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்," என்று கடைசியில் வருவது இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது. "திருவடிக் கீழ்," என்ற தொடர் திருவருளின் வழி நின்று சொல்லப் பெற்றதெனக் காட்டுகின்றது. அஃதாவது எம்பெருமான் ஆஞ்ஞைப்படி சிவபுராணத்தைக் கூறினேன் என்கிறார்கள். இடையில், "மெய்யே உன்பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்," என்கிறார்கள். இதனால் வீடுபேற்றை அடைந்த நிலையில் நின்று சிவபுராணம் சொல்லப்பெற்றதென்பது காணப்படுகிறது.

சிவபுராணம் படித்தலால் எங்கள் பழைய வினைகள் ஓய்ந்து யாம் திருவடி அடைவோம். பக்தியோடு ஓதுவோருடன் கலந்து ஓதுவதல்ல சிவபுராணமானது எமது மனத்தில் பக்திச் சூழ்நிலையில் பதிகின்றது. ஆகவே அதிலுள்ள அடிகள் ஓரொருகால் சிந்தனைக்கு வரும்போது பக்தி உணர்ச்சியையும் உடன் கொண்டு வருகின்றது. சிந்தை மகிழ்கின்றது. வல்வினை விலிகுன்றுகின்றது.

சிவபுராணமானது மனப்பாடமானபின்பு இதிலே கூறப்பட்டன யாவை என அறிவதற்கு நாட்டமிடும். அதாவது பொருளறிந்து படிப்பதற்கு முயல்வோம். பின் இதில் சொல்லப்பெற்றனவற்றை விளங்கிக் கொள்வதற்காகக் கேள்வி முயல்வோம். சமய சாஸ்திரங்களை படித்தறிய முயல்வோம். கடவுள், ஆன்மா, உலகம் என்பன பற்றி ஆராய்வோம்.

(7 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

சிறுவர் அரங்கு

செல்வி யோகா சர்மா

அன்பான தம்பி தங்கைகளே,

வணக்கம்

உங்கள் அனைவரையும் எம் யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாமிகள் என அழைக்கப் படும் யோக சுவாமிகளுக்கு அர்ப்பணிக்கும் இம்மலரில் முதன்முதலாக சந்திப்பதை இட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். உங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இப்பகுதிக்கு "சிறுவர் அரங்கு" எனப் பெயரிடுகிறோம். இவ்வரங்கு உங்கட்குரிய அருமையான அறிவுரைக் கதைகள், பாடல்கள், விடுகதைகள், பழமொழிகள், பெரியோர் காட்டிய பாதைகள் என்பன, எங்கள் ஒவ்வொரு இந்துக் குரல் மலரிலும் வெளியிடப் படும். எனவே ஒவ்வொரு இதழையும் தவறாது பெற்று வாசித்து பயன் பெறுவீர்கள் என்பது எம் எண்ணமாகும்.

இப்படிக்கு
அன்புடன் அக்கா,
யோகா சர்மா.

1. யோக சுவாமிகள் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி நற்சிந்தனையில் கூறியதாவது:

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரும் தம்பிமாரே!
ஓம் என்று சிந்தைசெய்வீர் தம்பிமாரே!
அழுக்காறு, அவா, வெகுளி தம்பிமாரே!
ஆன்மாவை பந்திக்கும் தம்பிமாரே!
வழுக்கி விழுந்தாலும் தம்பிமாரே!
மலரடியைச் சிந்தைசெய்வீர் தம்பிமாரே!
பழுத்த அடியவருடன் தம்பிமாரே!
பாடிப் பணிய வேண்டும் தம்பிமாரே!
மூப்புவந்தடையமுன்னர் தம்பிமாரே!
முழுதும் அறிய வேண்டும் தம்பிமாரே!
நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்துத் தம்பிமாரே!
நாட்டிற் பொருள் தேடவேண்டாம் தம்பிமாரே!
ஆதியந்தம் நமக்கில்லைத் தம்பிமாரே!
ஆன்மாவே நாங்கள் காணும் தம்பிமாரே!

“ஒரு பொல்லாப்பு மில்லை; எப்பவோ முடிந்த காரியம்”

தமிழும், சைவமும் யாழ்ப்பாணத்து மண்ணிலே சிறந்து விளங்கிய தற்கு வாழையடி வாழையென வந்த ஒரு திருக்கூட்ட மரபினில் யோக சுவாமிகள் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

தாயையும், தந்தையையும் பறிகொடுத்து தனித்து நின்றவர். “அப் பன் நீ, அம்மை நீ,” என்று கந்தன் கருணையை தஞ்சம் அடைந்தார். இக்காலத்தில் ஆத்மீக தாகம் மேலிட கால்நடையாகவே மாவிட்டபுரத் திற்கும், நல்லூருக்கும் அடிக்கடி சென்று வருவார். இறுதியில் நல்லூர்த் தேரடியில் செல்லப்பா சுவாமிகளைச் சந்தித்தார். சுவாமிகளின் பார்வை காந்த மென யோகநாதனைக் கவர்ந்தே விட்டது. ‘விசர்ச் செல்லப்பன்,’ என்று மக்களால் எவர் அழைக்கப்பட்டாரோ, அவரையே குருவாகக் கொண்டார். குருவைப்பற்றி பின்னாளில்

“செல்லப்பன் என்னும் திருவுடையான் தேரடியில்
பொல்லாப்பிலையென்றான் போற்று,”

என்று குறள் வெண்பாவல் பாடித் துதித்தார். “ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை” “எப்பவோ முடிந்த காரியம்” “நாம் அறியோம்” “முழுதும் உண்மை” என்ற வாக்கியங்களை செல்லப்பா சுவாமிகள் யோகநாதனுக்கு உபதேசம் செய்து வைத்தார். குருவின் குறிப்பறிந்து, அகங்காரந்தனை அடக்கி மெய்ப் பொருள் கண்டு வரலானார். பல நாட்கள் ஊன், உறக்கம் இன்றி தியானத்தில் ஈடுபட்டார். ஆத்மீக சாதனைகளை மேற்கொண்டு வந்த யோகசுவாமிகளிடம் இறுதியாக பிச்சை ஏற்கும்படி குரு நாதன் பணித்தார். அவரின் பணிப்பின் படியே பிச்சை எடுத்துக்கொண்டு கால்நடையாகவே கதிர்காமம் சென்றார். நாட்களாக யோகசுவாமிகளைக் காணாத உறவினர்கள் செல்லப்பா சுவாமிகளிடம் வந்து விசாரித்தனர். அதற்கு யோகநாதன் செத்தே போனான் என்று பதில் சொல்லி விட்டார். அவர் சொன்னதன் உட்பொருளை அறியாத சுற்றத்தவர்கள் யோகசுவாமிகளுக்கு ஈமச்சடங்குகளைச் செய்து முடித்தனர். வெகுநாட்களின் பின் கதிர்காமத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்த சுவாமிகளை கண்டதின் பின் தான், செல்லப்பா சுவாமிகள் கூறியதன் உண்மையை உணர்ந்தார்கள்.

யோகசுவாமிகளின் வாழ்க்கையில் பல அற்புதமான சம்பவங்கள் உள். அவற்றுள் ஒன்று இரண்டை இங்கே பார்ப்போம்.

யோகசுவாமிகள் கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்தில் சுற்றுப்புறங்களைக் கூட்டித் தூய்மைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு சில வெளியூர்க் காரர்கள் அவரைப் பார்ப்பதற்காக வந்திருந்தார்கள். சுவாமிகள் அவர்களைக் கண்டதும் வேலையை இடையிலேயே நிறுத்திவிட்டு படலையைத் திறப்பதற்காக மெதுவாகச் சென்று கொண்டே, I am doing a coolie's job. Why have you come to see a coolie? என்று சொன்னார். இதன் உட்பொருள் யாதெனின், “நான் ஒரு ஆத்மீக சாதகன், மனித சமுதாயத்திற்கிடையே ஆத்மீக உணர்வுகளை மறைத்திருக்கும் அழுக்கு

ஒதியுணர வேண்டும் தம்பிமாரே!
உய்யவழி அதுகாணும் தம்பிமாரே!
சாதி சமய பேதம் தம்பிமாரே!
சங்கற்பமென்றறிவீர் தம்பிமாரே!
வாழி வாழி சிவநாமம் தம்பிமாரே!
மனசாரச் சொல்லுங்கள் தம்பிமாரே!
வாழிய சிவனடியார்கள் தம்பிமாரே!
மன்னவனும் செங்கோலும் தம்பிமாரே!

யோகசுவாமிகளின் இப்போதனைகளை மனனஞ் செய்து உள்ளத்திருத்தி அவற்றின் படி ஒழுக முயற்சி செய்வோம் தம்பி தங்கைகளே!

2. இனி சுவாமிகளின் ஒழுக்கம்பற்றிய பொன்மொழிகள் சிலவற்றைம் நோக்குவோம்.

அ) ஒழுக்கமாய் நடந்து மனத்தை ஆத்மாவோடு சேர்த்துவிடவேண்டும். ஒழுக்கம் தவறினால் மனம் தீங்கு செய்ய பார்க்கும்.

ஆ) எங்களை நாங்களே திருத்த வேண்டும். மற்றவர்களின் உதவியை எதிர்பார்த்திருக்கக்கூடாது.

இ) ஒழுக்கமாக இருந்துகொள். எல்லாம் சரியாக நடைபெறும். ஒழுக்கம் உயர்வைத் தரும்.

ஈ) யோகமும் அறியேன்; சமய சாதனைகளையும் அறியேன். ஒழுக்கம் ஒன்றையே அறிவேன். இதுவே எல்லாம் தரும்.

உ) இதயம் சுத்தமாக இருந்தல் வேண்டும். இதற்குமேல் என்னத்தைச் சொல்லலாம்.

ஒழுக்கம் உயிரினுஞ் சிறந்தது. ஒழுக்கம் உடையார் எல்லாம் உடையார். எனவே தம்பி தங்கைகளே இச்சிறுவயதில் இருந்தே நல் ஒழுக்கங்களை பழகிக்கொள்வோமாக.

இனி அடுத்த இதழில் சந்திப்போம்.

வணக்கம் தம்பி தங்கைகளே
அன்புடன் அக்கா

களை நீக்குபவன்,” என்பதேயாம். உள்மண்டபத்திற்குள் வந்தவர்களை அழைத்துச் சென்று உட்கார வைத்தார். தாமும் கால்களை மடக்கி உட்கார்ந்து தியானத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார்.

தியான நிலையிலிருந்து உணர்வு நிலைக்குத் திரும்பியதும் தம்மைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் மீது பார்வையைச் செலுத்தினார். அங்கு வந்திருந்தவருள் ஒருவர் தீபத்தை ஏற்றி வைத்து, மலர்களை நிலத்திலே வைத்து விட்டு நெடுஞ்சாண்கிடையாக சுவாமிகளின் முன் பாதங்களை முத்தமிட்டவாறு வீழ்ந்து வணங்கினார். சுவாமிகள் திடீரென பலத்த சத்தத்துடன் பின் வருமாறு முழங்கினார். “bloody fool, this is not an altar; are you worshipping me or are you worshipping yourself? do you think that you can find God by worshipping another? இவ்வாறு சில தடவைகளில் நாகரீகமற்ற, குழந்தைத் தனமான பேச்சு வழக்கில் சுவாமிகள் பேசுவதுண்டு. அவ் அடியவரின் செயல் முறைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாத வகையில் தமது கைகளை உயத்தியவாறு சுவாமிகள் அவரது இதயத்திற்கு நேராக சுட்டிக் காட்டி, 'look! it is here ! God is here ! it is here!' என்று தெளிவுபடுத்தினார். இதையேதான் நற்சிந்தனையில் பின் வருமாறு உபதேசித்தார்.

“... உன்னுள்ளே தெய்வீகத் தன்மையை உணர். நீயே உனக்குத் தலைவன். நீயே உன்னை நடத்துபவன். நீயே உலகத்துக்கு சக்கராதிபதி. இந்த தூய எண்ணத்தை மறந்தால் இறப்புப் பிறப்பாகிய சமுத்திரத்தில் கிடந்து திக்குமுக்குப்படுவாய். எழுந்திரு, விழித்துக்கொள். உன்னை இனியொன்றும் வெற்றி எடுக்க முடியாது. விளக்கு எரிய வேண்டுமாயின் திரியும், எண்ணெயும் வேண்டும். நீ பிரகாசமடைய வேண்டினால் ‘ஓம், தத், சத்,’ என உணர்ச்சியோடு பிரார்த்தனை செய்.”

தமது குருநாதர் செல்லப்பா சுவாமிகள் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த காலத்தில் அவரைப் பார்ப்பதற்காக யோக சுவாமிகள் சென்றிருந்தார். ஆனால் செல்லப்பா சுவாமிகளோ, “இங்கு நீ ஏன் வர வேண்டும்? இங்கு பார்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? என்னை உன்னிற் காண்,” என்று கூறித் திரும்பி விட்டார். இவ்வாறாக ஆசானும் சீடனும் ஆன்ம ஞானிகளாக சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்தார்கள். “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என தமது மெய்ஞ்ஞான உணர்வுகளை எல்லாம் திரட்டி நற்சிந்தனைகளாக நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் யோகசுவாமிகள்.

சுவாமிகள், தமது அடியவர்கள் இருக்கும் இடமெங்கும் சென்று நல்லுபதேசம் செய்து, அவர்களுடன் தியானத்தில் ஆழ்ந்து, சாதனைகளிலும், போதனைகளிலும் ஈடுபட்டு தம் வாழ்நாளை அர்ப்பணித்து 24-03-1964 மகா சமாதி எய்தினார்கள்.

நன்றி - சிவாய சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் குவாய் ஆதினத்திலிருந்து அனுப்பிய கட்டுரையின் சாராம்சம்.

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

பங்குனி - சித்திரை 1995

“எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்”
எங்கள் குருநாதன் - யோகசுவாமிகள்.

“யாரடா நீ”, என்று அதட்டிய செல்லப்பா சுவாமிகளின் சொற்களைக்கேட்ட யோகநாதன் என்பவர், தன்னைமறந்தார், தன்னாமம் கெட்டார், உற்றார் உறவினரிடமிருந்து அகன்றார், தலைப்பட்டார் குரு செல்லப்பனிடம் - “அன்றே யான் பெற்றேன் அருள்,” என்று தஞ்சமடைந்தார். யோகசுவாமிகளானார்.

சிற்பகலைஞர்கள் கண்டு கொள்ளமுடியாத வகையில் சுவாமிகள், வேத கால இரிஷிபோல விளங்கினார். வெள்ளை வஸ்திரம் தரித்த திருமேனி, பிரகாசம் பொருந்திய திருநோக்கு, திருநீறோடு விளங்கும் திருநெற்றி, நிமிர்ந்த புருவம், குமிழ்நாசி, அடியார் துன்பம் தீர்ப்பதற்கு மலர்ந்த ருளும் திருவாய், உள்ளிருக்கம் ஒளி புறத்தில் வழிவகு போன்ற திருத்தாடி, குடையும் கையுமாக எட்டி நடக்கும் திருவடி ஆகிய திருத்தோற்றத்தைக்கொண்ட அத்திருவருவத்தைக் கண்டு தரிசித்தோர் மண்ணுலகிற் பிறந்த பயனைக்கண்டார் என்று கூறலாம்.

இதுவே சுவாமிகளின் புறத்தோற்றம். அவர்தம் அகவழகை வர்ணிக்க, “ஆறிவார்”? ஆர்தான் இவர்தம் பெருமையை அளக்க வல்லார்? “யாம் அறியோம்”. சுவாமிகளின் அவதாரம் எமக்கு வரப்பிரசாதமாக அமைகிறது. அவரை நேரிற் காணாதோர், அவர்திருவாய்மலர்ந்த ருளியநற்சிந்தனைப்பாடல்கள் மூலம் ஓரளவு காணலாம்; கேட்கலாம். உபதேசிக்காமல் உபதேசித்த அரும் பெரும் பாடல்கள் தான் இந்நற்சிந்தனைப்பாடல்கள்.

மாறிநின்று எங்களை மயக்கும் வஞ்சப் புலன்களுக்கு அடிமைப்படாமல் வாழ்வதற்கு இப்பாடல்கள் உதவுகின்றன. “ஆரோடும் பகையாதே; ஆசைதனைக்கொள்ளாதே; ஊரோடே ஒத்துநட; உண்மையைத் தேடிக்கொள் - சீரோடே சிவன்பாதம் எப்போது ந்தேடு நெஞ்சே,” என்று எளியநடையில் வழிகாட்டுகிறார்.

“அவனே - யான்” என்று கையொப்பம் இட்டு ஒரு சிறுவனுக்கு “நான் யார்” என்ற தலைப்பில் வேதாகம சாரமான அரிய உண்மைகளை பயிலுந்தமிழில் கடிதம் மூலம் வர்ணிக்கின்றார். “நீ உடம்பன்று; மனமன்று; புத்தியன்று; சித்தமன்று; நீ ஆத்மா. ஆத்மா ஒருநாளும் அழியாது. இது மகான்களுடைய அநுபவ சித்தாந்தம்... ஆனால் நீ தருமநெறியிற் பிசகாதே; எவ்வயிரும் பெருமான் முன்னிலை என்று சாதனை செய்; கடவுள் உள்ளும் புறம்பும் உள்ளவர்.”

சுவாமி அவர்கள், “எல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம்; ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை,” என்று விளக்கங்கள் தந்து, தோன்றாத துணையாய் நின்று மக்களை என்றும் ஆற்றுப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். சுவாமிகளை அறியாதோருக்கும் எமது இளஞ்சமுதாயத்திற்கும் அவரை அறிமுகப்படுத்தி, அவர்களை நன்னெறிப்படுத்த, இலங்கை இந்துப் பேரவை, தனது இந்துக் குரலின் இவ்விசேஷ சஞ்சிகையை அவருக்கே சமர்ப்பித்து வெளியிடுகின்றது.

சிவபுராணம்.... (5 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இவ்வழியால் இவைகளைப்பற்றிய அறிவு தெளிந்துகொண்டுவரும். ஆன்மாவிற்ரு ஈடேற்றம் பயக்கும் சாதனைகளில் பற்றுண்டாகும். தியானத்தில் முதிர்ந்து செல்வோம். தியானத்தால் சிவனடிக்கீழ்ச் செல்லுதல் சித்திக்கும்

உலக விவகாரங்களில் அலையும் எங்களுக்குப் பாராயண நேரங்களிலாவது சிவன், உலகம், சிவன் ஆகியவற்றின் சிந்தனை ஏற்பட்டுப் பாராயண நேரம் சிவத்தியான நேரமாகின்றது. பாராயணத்தில் பழகிவருவதால் கூடிய நேரம் சிவத்தியானத்தில் இருத்தல் சுலபமாகின்றது. இங்ஙனம் சிவபுராணமானது சிவத்தியானத்துக்கு வாய்ந்த சிறந்த துணையாயிருக்கிறது.

“சிவனடியைச் சிந்தையெய்வோமே - இந்தச் சிவன் சிவனென்று தெரிந்து கொள்வோமே.”

- நற்சிந்தனை

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நற்சிந்தனை

நமச்சிவாயப் பத்து

- அடியவர் மனத்தைநீங்கா அப்பனே கருணைவாழ்வே
வடிவுடை மழுமானேந்தும் வள்ளலே நமச்சிவாய (1)
- ஆக்கையே கோயிலாக அகஞ்சிவ லிங்கமாக
நீக்கமற் ரெங்கும்நிற்கும் நிமலனே நமச்சிவாய (2)
- இணையடி பணிவார்தம்மை யின்பவீ டடையச்செய்யுந்
துணைவனே சோதிவெற்பே தூயனே நமச்சிவாய (3)
- ஈசனே எம்மைநீங்கா இறைவனே யிமையோர்போற்றும்
வாசமார் கமலபாதா வள்ளலே நமச்சிவாய (4)
- உள்குவா ருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந் தறியுந்தேவே
கள்ளுலாங் குழலாள்பாகா கடவுளே நமச்சிவாய (5)
- ஊமைபோ லிருந்தேயுண்மை யுணருவார் தங்கட்கெல்லாம்
தாய்மைபோ லருளைச்செய்யுஞ் சங்கரா நமச்சிவாய (6)
- எண்ணுவா ரெண்ணந்தோன்று மிடமெனப் பெரியோருன்
னைத் திண்ணமாய்ச் சொல்லும் நல்ல தெய்வமே நமச்சிவாய (7)
- ஏகம்ப மேவியந்த ஏந்திழை கலக்கந்தீர்த்த
ஏகனே யெல்லாம்வல்ல எந்தையே நமச்சிவாய (8)
- ஐயந்தீர்த்த தடியேன்றன்னை யன்றுநல் லூரிலாண்ட
துய்யனே துரியவெற்பே சுந்தரா நமச்சிவாய (9)
- ஒன்பதுவாய்த் தோற்பைதன்னில் உயிரடங்கி நிற்கநல்ல
அன்புசெய் தெய்வமேயென் அமுதமே நமச்சிவாய (10)

NATCHINTANAI

NAMASIVAYA

- O Father, who wilt ne'er forsake the hearts of devotees!
O Life of Grace! O Bounteous Lord,
Who the deer and shapely axe dost wield! *Namsivaya.* (1)
- The body is Thy temple! the soul is *Sivalingam.*
O Taintless One, inseparably
Art Thou prevading everything! *Namsivaya.* (2)
- O Mount of Light! O Flawless Help,
Who *muktis'* bliss dost make to win
All those that venerate Thy feet! *Namsivaya.* (3)
- O God All-Bountiful, who never leaves us!
O Lord, whose fragrant lotus feet
By all the gods are praised! *Namsivaya.* (4)
- O Lord Divine, who dwells within
And knows the hearts of all who think
O God, who hast The Lady as Thy other half! *Namsivaya.* (5)
- O *Shankara*, who as a mother dost bestow Thy grace
On all who come to realise the truth,
Remaining like dumb men! *Namsivaya.* (6)
- O Gracious God,
Who art the source, as sages have declared,
Whence springs the thinker's every thought! *Namsivaya.* (7)
- O my Almighty Father,
One and only One, who didst to *Kanchi* come,
Thy beauteous Lody's sorrow to dispel! *Namsivaya.* (8)
- O Thou, who art at *Nallur* that day my doubts didst end,
And gave protection to thy humble slave!
O Glorious One! O Mount of *Turiya!* *Namsivaya.* (9)
- O Lord Divine, my nectar, who out of love
Dost make the soul to be contained
Within this nine-holed bag of skin! *Namsivaya.* (10)

THIRUMURAI AND NATCHINTANAI

(from the souvenir of Swami's birth centenary)

"What you imagine that you become," is a holy precept reiterated by the sages. In simple words the saying is, 'man becomes as he thinks.' We come across this Truth in two Natchintanai hymns. This Truth can be perceived as permeating several songs of Thirumurai. This is the fundamental Truth that comes into religious practice.

We cannot remain free of thoughts. When we are without any work numerous thoughts arise in our minds. When we direct these thoughts and subject them to patterns we learn and develop intellectually. We become powerful and gain happiness. Some of us put forth efforts to train the mind to dwell on one single thought to the exclusion of other thoughts. Such efforts are called meditation. The mind concentrated on one thought is called Ehakkra chiddam - ஏகாக்கிர சித்தம். When they acquire this state of mind, the sadhakas are able to have great siddhis which include supernatural powers also. The Sages are those who did not allow themselves to be allured by siddhis but remained steady in the thoughts of God and eliminated the other thoughts. They became one with the object of their contemplation and thus became great. *What they imagined That they became.* They lived in the world - so declares our religion - as Siva Himself in human form. Out of love for humankind, they uttered words of wisdom in the forms of precepts to individual devotees guiding one and all. Such utterances shine forth as Holy Scriptures. Thirumurai and Natchintanai are two such Holy Scriptures.

By chanting or studying Thirumurai and Natchintanai we uplift ourselves spiritually. We acquire spiritual gains - ஆன்மலாபம். Our minds get purified when we meditate on these hymns enabling us to live our lives so that we may truly say, "*This world in which we live is only with admirably good qualities,*" "*We are always happy.*" "*We have no short comings.*" "*Everything is Truth.*" This is how Swami lived and graciously showed us the way to attain that life. He taught us through the Natchintanai the various precepts. The Thirumurai show the very same path.

Men who lead virtuous lives, (ஒழுக்கமாய் வாழ்வோர்) and associate with great men, develop in them a feeling of the evanescence of worldly gains; this together with the controlling discipline of renunciation and tapas enable them to live a spiritually exalted life. They are aspirants of eternal Bliss. Among ordinary men happiness is sought in various ways. Some people seek short-cuts to happiness by dulling their senses intoxicating themselves with alcohol and similar ways. Their happiness is short lived. Before long they find themselves miserable. Many pass away the time in harmless pursuits and pass the life happily. There are also men who endeavour to know the Truth by studying religion and philosophy. They take pleasure in service of Siva and in the study of Thirumurai and other sayings of saints and sages. Such persons get their minds purified and devote themselves to the worship of God and meditation and attain the Blissful state of Silence, (சும்மா இருக்கும் சுகநிலை) The world is immensely benefitted by them. Though they do not lecture to people and they remain SILENT in their own place, they exert a great influence throughout the whole world. It is through these *strangers* that several individuals in different parts of the world are induced and encouraged to persevere to exalt themselves and to do self-less service. Even after they give up their earthly bodies their immanence is felt by devotees who have a *living-faith* in their *words of Wisdom*.

Several centuries ago in Tamilnadu, the Saivites changed their faith to Jainism and Saivism seemed to be gradually fading away. At that time the hand of Grace ushered in the four religious teachers - சமயக்குரவர் நால்வர் - who proclaimed the Truths of the Saiva religion with deep bhakti touching the hearts of the people. They went from temple to temple and repeated Om Tat Sat Aum.

hymns of praise to the Deities of the temples. In these songs the Truths were presented melodiously and in simple language. The Truths were eagerly accepted by the people and thus there was a miraculous revival of the Saiva faith. The Thiruvagam and the Thevarams that revived the Saiva faith constitute the major part of the Thirumurai.

We in Sri Lanka also learnt the Thirumurai with deep devotion. Swami also drank deep from the fountain of Thirumurai songs. He climbed the heights of meditation. He entered the state of Samadhi and became one with the Truths of Thirumurai. He lived and moved about with the people guiding them in their religious life simplifying the holy Truths of Thirumurai and composed the Natchintanai. They had been sung by Swami in very simple, sweet Tamil so that the Truths may sink into the devotees' hearts when they read or sing the hymns. In the pursuit of True Religion the Natchintanai brings about an awakening in us.

Many are the religious Truths that are fixed firmly in our hearts by learning Thirumurai and Natchintanai. We gain an unshaken faith in God; we gain a clear knowledge of the theory of Karma and gradually come to have full faith in it; we believe that our birth and experiences in this life are mostly determined by our past karma and we come to know what kind of life of sadhanas we should live, so that karma may get exhausted and exterminated and thus we may be freed of birth. These facts can be illustrated by examples in the Thevarams and Natchintanai as follows:

Saint Sambandhar sang:

"அவ்வினைக் கிவ்வினையாமென்று சொல்லும்தறிவீர்
உய்வினை நாடாதிருப்பது உன்றமக்கூனமன்றே
கைவினை செய்தெம்பிரான் கழலடி போற்றுதும் நாமடியோம்
செய்வினை வந்தெம்மைத் தீண்டப்பெறா திருநீலகண்டம்."

Its substance is as follows:

We know to say that the experiences in this birth are determined by karma we had acquired from past lives. Are we not blameworthy if we do not endeavour to live a well-conducted life that will save us from the miseries that would come to us as a result of the past karmas. Let us do service of Siva and worship Siva's holy feet. We are servants of Siva. The past karmas will not make us miserable. The blue-neck of Siva - திருநீலகண்டம் - protects the devotees by ridding sorrows. Hence let us do manual service and praise our Lord's feet

Saint Appar sang:

"வைத்த பொருள் நமக்காமென்று சொல்லி
மனத்தடைத்துச்
சித்த மொருக்கிச் சிவாயநம வென்றிருக்கி னல்லால்
மொய்த்த கதிர்மதி போல்வாரவர் பாதிரிப்புலியூர்
அத்தனருள் பெறலாமோ அறிவிலாப் பேதைநேஞ்சே."

Its substance is as follows:

Oh, ignorant foolish mind! abide by the saying that what things have been destined to be ours will be had by us. Concentrate meditating on Sivayanama. That is the way to receive the Grace of the Sivan of Thirupathirippuliyur where dwell devotees who in wisdom dutifulness and punctuality are like the sun and the moon.

In a Natchintanai song beginning with the words

"இருவினையானாம் இருக்கணையாதாமல்
குருபரன்றனைக் கும்பிட் தேற்றி
வருவினை யெல்லாம் மாற்றி மகிழ்ந்து
திருவா ரடிமலர் சேர்குதும் நாமே.
ஓதுக அதுநாம் ஓம்தத்தத் ஓம்"

Swami says that we should praise the Guruparan while undergoing karma and convert the would-be sorrows into real happiness through worship of the feet of the Guruparan and thus reaching them. And let us imagine in Dhyana, "We are

Excerpts from the article -

YOGASWAMI - the philosophy he believed in.

T. Arasanayagam

When I was still a child I was impressed by the conversations father used to have with Yogaswami. When ever he visited us, father and Swami would sit for hours talking about various subjects, about life and death, about life hereafter, about divine power and human suffering.

One day, Swami was telling father, "Thiyagarajah, when most people come to see me for the first time, it is as though they were visiting a magician or may be a fortune teller who could give them predictions of good things to come." Father had read much about Yogis who had the power to move matter, Was Swami trying to explain himself to father, I used to wonder?

He continued, "To move matter is not so difficult, the elements will obey you once you have reached the perfection of Yogihood. All those people who come here want only a magic (viththai) show. They can do it themselves, it is in them, but they wont understand."

.....

Sometimes Swami would chase away people. "Go, away, you don't come here agian, you trouble me, you don't give me peace." At such moments my heart pounded with fear. I thought, how could a Swami have the heart to be so rough. At other times I have heard him chide devotees, "You foolish woman, what can I do for you."

"Thiagarajah, these people come to me to take something from me. I am unable even to sleep in the nights," he would complain, as the wails and the woes of his devotees kept him awake in the nights. "It is in the nights they reach me, their demands, their longings, their troubled minds reach me across space and so I have no rest." There were thousands of devotees, who called themselves 'bhakthars,' but unconscious to themselves, they brought with them all their human failings and longings, disturbing Yogaswami's tranquility.

Swami had all types of bakthars, what we call the good and the bad, those even with evil instincts. Then there were others who were using their positions to accumulate wealth through devious means. It was not purely the good who had a place in his ashram.

On many occasions I have heard Yogaswami chuckling after some visitors had left, asking father, "Do you know those people?" relating to him the human failing that such persons were afflicted with. "Swami, why have you to tolerate such evil people?" Yogaswami laughed loud, for him the whole human situation must have been laughable, for we tread the mill day in and day out - we acquire wealth and power by devious means, and a simple verti clad Yogi laughs at the situations we place ourselves in.

"Thiagarajah you don't need me now, nor do I need you. But 'they,' they need me most and it is why they have come to me. The greater they are in the mire of samsara, the greater need they have for me. I am like a cleanser for their conscience. How could I refuse them?"

I remember the lady who had given up wearing the jewellery that Tamil women normally wore. She had given up the bright silk sarees her husband would get for her from India. Now she wore only plain cottons and holy ash on her forehead. I watched her sitting before Swami eyes closed in meditation, tears, tears for whom I wondered. It took long years to realise what these tears had meant. All the wealth this family had been acquiring had been gained through trust misused. This lady must have been too sensitive to share in the new wealth. Her tears were an embarrassment while her very presence before Yogaswami was a blatant protest against the misdeeds of her husband. When Yogaswami said, "you have got all that you want in life ..." he meant those words he spoke to father one day, "Thiagarajah, we all have wants - only, our wants are different from those others, and are at different levels. Some pursue money, some the intellect, and some others will spend their lives burning in the desire for

others' properties, while there are still others who will pursue God. Most pursue wealth and power in this world, for them this is all they want in life; it is the end for them." This does not mean that for Yogaswami everybody should become ascetics. One could achieve mukti through duty. For him God was Duty, and Duty to one's self, family and society, was God.

Father once asked Yogaswami, "Swami where is God?" Yogaswami pointing to me seated before him said, "You don't need to look for, God is in him .. God is in you .. God is in us...."

"Father and mother thou art Siva
Embodied in my brothers, in my sisters
Siva I behold
In my wife is Siva
In both Guru and pupil
Art Siva too
In Rulers, in Kings is Siva
In the Devas is Siva
In everything within this earth
What rules my life too
Is Siva.

(Natchintanai)

Yogaswami saw God in every being, for everything was His creation, everyting was because of Him, and so in everything was He.

There were many occasions I saw God working through Yogaswami. Today the power of healing is a stamp of a Yogi. But when Yogaswami touched my uncle saying, "there is nothing wrong with you, no stones in the bladder," or told my sister who was suffering from extreme pain as a result of ulcers in the stomach, "Thangatchi go if you wish (to London) but the ulcers are no more, all are gone now..." these were not considered something very miraculous even though many a test was made in London and all evidence of ulcers disappeared and so did the pain.

Yogaswami told father, "Thiagarajah, it is all the work of God, He created, He does everything."

Yogaswami could be said to have been at the highest spiritual state that any man could have reached. As we all believe, it takes many births of purification to reach to attain this state.

Through the years I have watched bakthars come and go. Even today there are thousands of them who are torn between two worlds, that of samsara and that of selflessness. For me personally, Yogaswami is present today in the meditation and prayers and philosophy he taught me as the Guru of my family. Even today I re-live those evenings I have spent at his ashram where we meditated, sang hymns he composed spontaneously, and partook of an evening meal. At almost every meeting with Yogaswami I have heard sung the first hymn of the 'Thiruvagasam' which is I think, the fundamental philosophy of Yogaswami, that is the final elevation of the Soul by its release from rebirth

"I have been
grass, shrub, worm tree,
animals in all their diverse forms
bird and shale have I been
stone, human, demon, spectre
have I been
asuras, ascetics, devas,
all these too have I been
all that which is mobile and immobile
have I been
O Lord, tired, wearied, exhausted
am I now,
from all these endless cycles of rebirth,
release me."

Manikkavasagar.

SIVAM IS THE WORLD AND ALL THE LIFE IN THE WORLD

(lecture delivered by Hon'ble J.H. Ramsbotham in 1962 at the Sivathondan Silver jubilee celebrations. The author was a direct disciple of Yogaswami; the *Cartographer of the 'MAPS'* that he refers to is his Guru, Yogaswami and in later years the author was ordained as Sandhaswami and was in charge of the Chenkaladi Ashram for sometime. He has attempted to read the 'maps,' perhaps saying to himself that unless the student has reached a similar level, it would be difficult to read and much of the force beauty and subtlety in the interpretation will be lost! But to the lay people the author has made the reading clear!)

The heading is an abbreviation of the text that was originally given as the subject of this talk - it being, '*Sivam*, our God pervades as One the whole world and all the many lives, and shines as One with them.'

Statements of this kind are like maps of a foreign country, which have been prepared by men who have lived there and seen with their own eyes and have then returned, to pass on their experiences to anyone else who may wish to go where they have been. To them, these maps will at once conjure up a living picture of the land they have seen. To others, they will be simply maps. Yet, although maps cannot give direct vision of the countries to which they refer, they are none-the-less of great value to the traveller. But, at the same time, it is necessary to know how to read them. We are all travellers, and so perhaps this evening we can spend a few minutes in the study of map-reading.

There are several features shown on the map which we have before us tonight. Let us take first the word, 'World,' for that is something about which we think we know a little from our experience in the country where we are living now. By the word, 'world' we mean everything of which we are aware outside and around us. But, if we examine the nature of our perception of this world, we find that we have no direct knowledge of it at all. The whole of our experience of it comes to us through the media of our five senses and our minds; and in fact all that we are truly aware of, is a series of impressions in the mind or mental images. We infer outside us a world of what we call physical reality, which is supposed to correspond with and produce these images but in reality we have no justification for doing this. If we examine what actually occurs, we can only say that there is a succession of movements of the mind or vibrations of consciousness. This is what constitutes the 'world' for each of us and for each living being at its respective level. This is what we call the world of 'name and form' - the 'forms' produced by our senses and the 'names' supplied by our minds - and this world will include our own bodies also.

This conclusion may seem somewhat startling, but it is not really so strange as it may appear at first glance. For we have a very similar parallel in our ordinary experience. All of us dream at night, and in our dreams we receive all kinds of sense-impressions, we have all kinds of thoughts and feelings, we undergo all kinds of adventures, we perform all kinds of actions. In fact our dream world is just as varied as what we call 'this world around us.' But when we return to the waking state, none of us imagine that the dream world has any concrete existence. We say that it was all unreal, and our waking consciousness is not in any way affected by it. We know very well that all this diversity of experience was in the mind of the dreamer. And, in reality, this is all that we are entitled to say of our, so-called, 'waking' experiences.

This brings us to another feature on our map. What are 'all the many lives?' And who are we? We have seen that the whole is the world of 'name and form' - our bodies themselves, and all the world of dreams, are in fact nothing but movements of the mind or vibrations of consciousness. If all this is removed, if all these movements and vibrations are stilled, what remains? Nothing but pure consciousness unmodified, like a clear, calm lake free of all ripples. That is what each of these 'many lives' must be in itself.

But if all the ripples have subsided, if we have removed entirely all trace of the world of 'name and form' we are then left, as it were, with a numberless series of smooth, unruffled sheets of water, and there is nothing to differentiate one of these from another. They all merge indistinguishably into one cast, pure, serene and limitless ocean of consciousness. And that is what we call '*Sivam*', our God. He is all these 'many lives.' He is the One Consciousness in each of them - all-pervading like light. That is why our map says that He 'shines as One with them.' He is shining in each of us. He alone is, and there is nothing else.

Each life or centre of consciousness, when in movement, is like a wave in the One Infinite Ocean, which is He. But we saw that for each life, in its own degree and on its own level, the 'world' is in reality nothing but vibrations of consciousness or ripples on the surface of the wave. Consequently, if the waves are *Sivam*, then the ripples must be *Sivam* also. Every life is He, and the 'world' of every life is also He. There is nothing but He. He pervades the whole world. He is the whole world. He is everything. He is everywhere. And if we take each of the 'worlds' experienced during the lifetimes of every being that has ever existed and will ever exist, if we take the totality of all these 'worlds' and add them together, then we have His Form - *Sivarupam*.

All these ripples and waves in the One Ocean, all these vibrations are His Dance. He is dancing everywhere. From the vast galaxies and the stars and the planets down to the smallest molecules and atoms - everything is His Dance. And He is always dancing in each of us. At the sametime, He is wholly unaffected by the dance, for, in His essence, He is pure, eternal, changeless spirit - beyond everything and not touched by anything. We can perhaps apply here an analogy from the simile we used earlier. During sleep we may have all kinds of adventures and 'live through' the most dramatic and even terrifying occurrences; yet our so-called 'waking' consciousness is not in the least affected by any of these experiences, however intense they may have been. But here we have really come to a point where no map can tell us very much. It is only possible to know more about this region through direct perception, that is, by going there and seeing for ourselves. All we can say is that, as we have seen, He is the One Reality - *Sat*. He is pure consciousness - *Chit*. And He is *Sivam*, which means Auspiciousness or Bliss - that is *Anandam*. He is *Sachchidanandam*. That is the One and only Reality. And we are that, in our true nature.

In the course of this short attempt at map-reading, we have incidentally, discovered the name of the land to which we all wish to travel. It is 'the Kingdom of God.' And, from another well known map, we can learn the direction in which we must set forth to reach it, for 'the Kingdom of God is within you.'

THE MIRACULOUS PRESENCE

Prof. T.P. Meenakshisunderan

Saint Yogaswami of Lanka is a great saint of universal love - a true Siddha, in whom Love that is verily God, blossomed forth in all its perfection. The feeling of oneness with the universe allows no running away from the society. Renunciation is not renouncing the world but the renunciation of the dichotomy born of the feeling of the *I* and the *mine*. Really the *I* is not in the centre but extends to the circumference when every living being becomes the sacred temple of the Love-God whose reflection is but the very *I*.

Yogaswami heard the desperate but unconscious call from those around him demanding his spiritual touch for healing the sufferings which are but the signs of the growth yet to be realised - a growth from the farthest stage of the mysterious evolution, back to the source through stages of involution. His heart rushed to their help. He was a yogi, a master of the spiritual science Tantra, a great Jnani and withal a true example of karma yogi, working for prohibition and other kinds of social, and therefore as he realised, for spiritual elevation of the poor and the down-trodden and through them for the whole humanity.

The strength of a chain is measured by its weakest link. How can the world be safe for peace and love as long as the sub-human men and women remain as they are? Now are the so-called, "well to do and the educated" any better for they are but perversions developing more the outward form and the external behaviour allowing the heart and soul to atrophy and die as far as they are concerned. The conquest of the objective Nature has not brought us a corresponding conquest of the inward Nature - the revolting spirit of man. That is the crisis in the world of today. To the latter also, Swami was an eye-opener. His divine presence worked a subtle and a deep conversion, not only among the easterners but also among the westerners who came into contact with him. Out of his over-flowing kindness, he sent his embassy of Love to distant England to carry and deliver the message of Saiva Siddhanta.

The tired and weak, the hungry and the worried - spiritually, intellectually, mentally and physically - came to him as though to a mother. His piercing and glowing look of love plumbed the depths of their hearts

(Contd. on page 11)

SWAMI - Thoughts from Addis Ababa.

In the battle of Kurukshetra Arjuna was depressed, he was despondent and he was dejected; he did not want to fight his revered teachers, his relations and kill the numerous people who were ready for battle. But Lord Krishna arose, taught him philosophy and cleared his doubts. He told him, "Oh Arjuna, all has been pre-destined by Me; the battle is inevitable. Even without you, all these people are going to die. You are merely a tool in My hands." He showed Arjuna His Universal Form and bestowed His grace on him.

Many are the times that our own Swami has appeared personally before us; particularly when we have been stricken with some great calamity. Many are the times He helped us to overcome our great difficulties. Many are the times His words consoled us and helped us to bear up the difficulties of life. Even after He left this world He has been guiding His true devotees, whenever they needed His help. Everytime His Mahavakya, "எல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம் - All is over long ago," - brings to our mind the ultimate truth that we are not the doer; that God's will is being done. In the Bhagavad Gita, Lord Krishna says:

"Every action is done by the nature of the prakriti; but the person who is covered by the foolishness of his ahamkara, thinks, 'I am the doer.'"

We are not the doer of our actions. Our entire life and every one of our actions have been pre-destined. We are merely tools in the hands of God. This is why Swami taught us to always remember, "எல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம்."

But then are we to lead a life of passivity? Nay; then we would liken ourselves to the beasts and birds of the world. So, Swami taught us to do our duty. As householders, we are enjoined to perform our duty. If we renounce the world, then we can lead a life of meditation and prayer. Swami always said, "வாழ்கையில் இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வரும். இன்றைக்கு இன்பம். நாளைக்குத் துன்பம். இன்பத்தைக் கண்டு மகிழவும் வேண்டாம், துன்பத்தைக் கண்டு வருந்தவும் வேண்டாம். இரண்டையும் சரிவரப்பார். பின் உனது கடமையை நீ சரிவரச்செய். மற்றவையெல்லாம் தானே கைகூடும்." In life happiness and sorrow follow one another. Today it is happiness, tomorrow it is sorrow. Do not rejoice over happiness and mourn over sorrow. Look at both in the same way. Do your duty and the rest will follow.'

Look at both with equanimity and you will always be happy. What better teaching can one want to lead a life of peacefulness and contentment!

Krishna urges Arjuna to fight saying, "consider happiness and sorrow, gain and loss, victory and defeat in the same way and enjoin in battle. By that thou will not incur sin."

Thus when we do our duty treating gain and loss, happiness and sorrow alike and being unaffected by it we attain peace of mind.

In order to attain this peace of mind He also taught us that we should always hear God in our minds and constantly think of Him. Oft has He said, "நாங்கள் கடவுளை வளர்க்க வேண்டும், -We should bring up God," is a very significant saying. A mother devotes all her attentions, all her love, to a new-born infant. "குழந்தைகள் தெய்வங்களடா, Children are gods," is another one of His many sayings. A child is not veiled by 'I'ness and 'my'ness. The evils of the world have not entered his mind. He is innocent. So Swami always likened a child to God. A mother bathes the child, cleans it, and adorns the child with beautiful clothes and ornaments, and then feeds it with milk. Likewise we too should bathe God with our tears of love, ornament Him and feed Him with the milk of our love. Every day He should grow with our love and He will always abide with us.

"Love is God - அன்பே சிவம்." The Natchintanai abounds in this theme. Many a time have we heard Swami teach us that God is love. When we love God, when the love for God grows in us, then there cannot be any evil in our hearts. We will treat all others as God. We will begin to see God in everything and everywhere. If we enter into this stage, how can there be any strife or ill-will in this world.

Did not Prahlada say that God was everywhere - even in the pillar, even in the stone, the sand and the waters. Did not God Vishnu prove him right?

Likewise, oft have we been to the Ashram at Colombuthurai. Swami would point out to the cows and calves that were there, the flowers, the camphor that was lit, the joss-sticks, the people there and say, "எல்லாரிடத்தும் கடவுள் இருக்கிறார். இக்கடவுளை நாம் நேசிக்கவேண்டும், அதுவே தவம்."

My father's death was imminent. And by His Divine Grace, we were able to go to His Ashram many times. He always told us, "Death is like casting away old clothes and wearing new ones. The Atma casts away this body and takes on a new one. Birth and Death are the natural order of things. The Atma lives on. We should not grieve for the dead."

And these are the very words Krishna told Arjuna on the battle field: **"Those who are born die and those who die are born again; this is definite. Therefore thou shouldst not grieve for something that cannot be avoided." "This self cannot be cut, it cannot be burnt, it cannot be wet, it cannot be dried. He is eternal, He is full, He remains firm and unshakable."**

Therefore one should not grieve for the dead; but is this humanly possible? Divine though, Swami was, He realised our human frailties and told us, "Do not grieve for your father; he is very well, content and happy. But shed tears for the love you bear him; shed tears that he is not with you; shed tears that he cannot be with you and console yourselves."

Death is no escape to our karma. As in Science every action has an equal and opposite reaction. We have to enjoy the fruits of our actions, be they good or bad. We have good fortune thrust on us for our good actions and suffer for our bad actions. When God Siva taught Manikkavasagar Swamiigal, He said, "When the good and the bad are balanced then you would be free from bondage and receive enlightenment." This is our heritage, there have been many enlightened souls who have taught us many and varied philosophies but having the same fundamental truth. We, who have had direct contact with Swami should consider ourselves very fortunate and twice blessed. But what of the future?

Our literature contains the works and lives of all these saints. And it is our duty to leave behind all Swami's teachings for posterity. In this way only can we express our gratitude and respect to our great Teacher, who lived with us, moved with us and shared with us all our joys and sorrows.

“இடுக்கண்கள் பலப்பல எய்தியக் காலும்
நடுக்கப்பட்டார்நல் அடியார் ஆதலின்
அடைக்கல மாகவுன் திருவடி அடைந்தேன்
விடைக்கு கந்தவனே இலங்கைநல் வேந்தே.”

Miraculous....

(Contd. from page 10)

and lo! there came peace and joy. It may look all madness. But to the worldly, the other world is all madness, and to the other worldly too, the world is all madness - so sings the great Alwar Saint Kulasekhara. Yogaswami used to sing the songs of the Tamil Saints and also his own songs from Natchintanai and he made us also sing in his presence. The words which we previously thought we had understood completely, were in those moments with him, infused in a new dimension of immeasurable depth, which we could not clearly express, though experiencing the truth of the songs in his mysterious presence.

He arranged *padayatras* or walking on foot by *Sivathondars* from village to village on Sundays, which stirred the dumb millions to a spiritual awakening of love. He started a journal to spread the message of *Sivathodu*. He spurred us all to study the great spiritual heritage of the Tamilians truly and calmly never disturbed by dogmatic assertions of commentators. He gave his gospel of *Natchintanai* in Tamil in simple poetry of divine intoxication to be sung by all, young and old, educated and uneducated. His physical garb is no more but his eternal presence hovers about us all. May his miraculous presence help us to live and work as he desired!

Swami's magical-play or leela of the One - as the one and many, as the immanent and the transcendental, as the world and the beyond, as the Absolute and the relative, as the joy and the sorrow, are all somehow harmonised in the Whole of the Supreme - *Muluthum Unmai*. He knew as we did not, that there was nothing wrong anywhere, *Oru Pollappumillai*, that everything was good and the the secret of it all was to be quiet, *Summa Iru* - by drowning ourselves in It, or surrendering everything unto It, allowing It to work at Its best without our obstructions and grumbings which would mean nothing.

Courtesy - Saint Yogaswami and the Testament of Truth

YOGASWAMI - Guide, Philosopher and Friend.

Yogendra Duraiswamy

Rarely does a highly evolved spiritual phenomenon appear in the mundane world. Yogaswami, the Sage of Jaffna, was one such phenomenon who radiated love and understanding, brought solace to the distressed, gave strength to the weak and guidance to the seekers of Truth. Clad in only a plain white dhoti and without a banyan, he led a simple life moving mostly on foot and mixing with the people of all types and helping them in various ways to lead a righteous life. He was a realised Soul - a Jivan Muktha.

Yogaswami was an impressive personality who strode like a colossus on the spiritual scene. He had a striking face with piercing eyes. His white flowing hair and beard added to his majestic demeanour. Years of meditation and a disciplined life gave him serenity and an aura of saintliness. He was indeed a saint, who lived among his people, shared in their concerns and cares and yet remained above worldly life. He was a unique personality, though worshipped and venerated by those in positions of power and influence, he remained humble and self-effacing and shunned publicity. People from far off lands came to his humble abode at Columbuturai for guidance and enlightenment and in their way are now spreading his message across the world.

Yogaswami did not plan his life. He took it as it came. He left his Ashram at Columbuturai early in the morning and walked many miles as his mood took him. Occasionally, he went in the car of a devotee. On his way he stopped at various places and people received him with reverence. Wherever he went he exuded warmth and affection, discussed with people their problems and advised them and at times reprimanded them. Men and women waited eagerly to meet him. He had tea with one devotee and lunch with another. Persons who received this opportunity considered it a blessing.

In the evenings he was in his Ashram. Devotees from various walks of life came for his darshan. After pooja, religious hymns were sung and tea and fruits brought by the devotees were served. Most of the devotees went with problems. Generally they did not mention them, but Yogaswami was able through telepathic means to understand the situation and advised them by word or deed. Many returned relieved and satisfied.

During these meetings Swami came out with pithy sayings of deep meaning which helped the householder to lead a good life and showed him the way for self-realisation. He did not address meetings to propagate his beliefs but spread his message of righteous living by his own conduct and in conversation with people.

Many devotees of Yogaswami have personally benefitted by their association with him. They felt privileged and were grateful for his Grace.

When he was a young man, my father came under the benign influence of Yogaswami. He considered him his Guru and followed his advice scrupulously. Yogaswami played a major role in moulding his character and in guiding his destiny.

My first encounter with Yogaswami after whom I was named by my parents, was when I was struggling for my life at the tender age of two years. Bed-ridden with double pneumonia, the doctors both Ayurvedic and Western, had given up hope. Yogaswami appeared on the scene. According to my parents he used to visit me daily and one day when my life was hanging on a slender thread, Yogaswami had gone very early in the morning to Keerimalai, taken a bath in the spring, returned home and went through the ritual of singing thevarams and applying Holy Ash on my chest. At one stage my right arm reacted and gently nudged his hand. At this point Yogaswami had exclaimed in Tamil that I was alright. From that day onwards it was a slow and steady recovery to normalcy. It took years to build up a healthy body.

Yogaswami gave me a new life. He continued his interest in my progress and guided me in various ways. As a child I accompanied my father who went to Yogaswami's Ashram daily

in the evenings. He wrote songs which contained advice for leading a righteous life. He also wrote a series of letters to me, when he was out of Jaffna, which appeared simple on the surface, but contained deep religious meaning. Probably it was meant for my father and for me in later life. The letters were published in a book. A couple of the songs and some letters to Yogendra are included in the Book of Natchintanai.

In one of my inquiring moods I asked my father as to why we should worship Yogaswami. My father did not answer my question, but wanted me to ask Yogaswami. I did not, but my father after some days mentioned this to Yogaswami. When Yogaswami came home and I worshipped him like all the other members of my family, he asked me as to whom I was worshipping. I could not answer his question, neither did Yogaswami explain. But I read one of his letters to me, which stated, "All is pervaded by Siva. Then who are you? Who am I? Who is your father? What are all others? Are they not all Siva?" This gave the answer.

On another occasion he questioned, "What is your age? What is mine?" According to the discussion that transpired the Soul is eternal and ageless. In simple language, Yogaswami explained the mysteries of life.

Yogaswami repeated on many occasions four great sayings - Maha Vakiyams. These four in Tamil were
Oru pollapum illai - There is not even one wrong thing
Eppavo mudintha kariyam - It was all accomplished long ago
Muluthum Unmai - All is Truth
Nam Ariyom - We do not know

The great sayings and songs of Yogaswami are contained in the Book of Natchintanai, which means good thought. These thoughts flowed from him spontaneously and were taken down by his devotees. On his initiative in 1935, a monthly journal, 'Sivathondan' was started which contained his thoughts and subjects of religious importance. In 1953, Sivathondan Nilayam was inaugurated in Jaffna with the blessings of Yogaswami as a meeting place of his devotees. Later this was developed as a centre for religious activities, including meditation, singing of devotional songs and study of religion. The Hindu Council of Sri Lanka publishes a journal, the Hindu Voice, which carries a Natchintanai of Yogaswami in each of its issues, and the present issue is dedicated to him.

Yogaswami, though he has left his mortal coil, his memory and his teachings are immortal. His followers are scattered all over the world and are growing in numbers.

The following verses were given by Yogaswami to me when I was a young boy. They were a source of guidance and strength and should be followed by all.

அன்பிலா ரோடுறவு கொள்ளாதே அடுத்தோர்க்குத்
துன்பத்தைச் செய்யாதே சூதும் வாதும் பேசாதே
இன்பத்தில் துன்பத்தில் ஏகமன சாயிருந்து
தென்புடனே யரன்பாத மந்திசந்தி சிந்திநெஞ்சே

ஆரோடும் பகையாதே ஆசைதனைக் கொள்ளாதே
ஊரோடே ஒத்துநட உண்மையைத் தேடிக்கொள்
நீரோடே வெகுநேரம் நீந்திவிளை யாடாதே
சீரோடே சிவன்பாத மெப்போதுஞ் தேடுநெஞ்சே

இடுவதை மறவாதே ஏழைகளை இகழாதே
கெடுவது நினையாதே கேளிரைப் பிரியாதே
சுடுவது சொல்லாதே துணையின்றிச் செல்லாதே
படுதலையிற் பலிக்கொள்ளும் பரமனைப் பாடுநெஞ்சே

ஈவது விலக்காதே யிழிதொழில்கள் செய்யாதே
சாவது வந்தாலுஞ் சத்தியத்தை மறவாதே
ஆவதும் அழிவதும் நமக்கில்லை யெனவறிந்து
தேவர்கள் தொழுதேத்துஞ் சிவனடியைச் சிந்திநெஞ்சே

May Yogaswami's teachings be a source of strength and hope to humanity.